

SEANCES DU JEUDI 2 DECEMBRE 1993
 VERGADERINGEN VAN DONDERDAG 2 DECEMBER 1993

MATIN

SOMMAIRE:

CONGES:

Page 337.

EXCUSE:

Page 337.

PROJETS DE LOI (Discussion):

Projet de loi modifiant les articles 61 et 65 de la loi du 18 juillet 1991 organique du contrôle des services de police et de renseignements.

Discussion et vote des articles, p. 337.

Projet de loi portant modification des articles 65 et 67 de la nouvelle loi communale et y insérant un article 136bis.

Discussion et vote des articles, p. 338.

Projet de loi ajustant le budget général des Dépenses de l'année budgétaire 1992 — Section « 12 — ministère de la Justice » et Section « 13 — ministère de l'Intérieur et de la Fonction publique ».

Discussion générale. — *Orateur*: M. Scharff, rapporteur, p. 339.

Discussion et vote d'articles. — *Orateur*: M. le Président, p. 339.

INTERPELLATIONS (Discussion):

Interpellation de M. Daras au ministre de l'Intérieur et de la Fonction publique sur « les modifications de la réglementation des congés des fonctionnaires de la fonction publique de l'Etat fédéral ».

Orateurs: M. Daras, M. Tobbacq, ministre de l'Intérieur et de la Fonction publique, p. 340.

Ann. parl. Sénat de Belgique - Session ordinaire 1993-1994
 Parlem. Hand. Belgische Senaat - Gewone zitting 1993-1994

OCHTEND

INHOUDSOPGAVE:

VERLOF:

Bladzijde 337.

VERONTSCHULDIGD:

Bladzijde 337.

ONTWERPEN VAN WET (Beraadslaging):

Ontwerp van wet tot wijziging van de artikelen 61 en 65 van de wet van 18 juli 1991 tot regeling van het toezicht op de politie- en inlichtingendiensten.

Beraadslaging en stemming over de artikelen, blz. 337.

Ontwerp van wet tot wijziging van de artikelen 65 en 67 van en invoeging van een artikel 136bis in de nieuwe gemeentewet.

Beraadslaging en stemming over de artikelen, blz. 338.

Ontwerp van wet houdende aanpassing van de Algemene Uitgavenbegroting voor het begrotingsjaar 1992 — Sectie « 12 — ministerie van Justitie » en Sectie « 13 — ministerie van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken ».

Algemene beraadslaging. — *Spreker*: de heer Scharff, rapporteur, blz. 339.

Beraadslaging en stemming over artikelen. — *Spreker*: de Voorzitter, blz. 339.

INTERPELLATIES (Bespreking):

Interpellatie van de heer Daras tot de minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken over « de wijziging van de verlofregeling voor het overheidspersoneel van de federale Staat ».

Sprekers: de heer Daras, de heer Tobbacq, minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken, blz. 340.

Interpellation de M. Verreycken au ministre de l'Intérieur et de la Fonction publique sur « le comportement du commissaire de police et du bourgmestre lors de la visite royale à Anvers ».

Orateurs: M. Verreycken, M. Tobback, ministre de l'Intérieur et de la Fonction publique, p. 343 et p. 345.

Interpellation de M. Hasquin au ministre de l'Intérieur et de la Fonction publique sur « les mesures à l'étude quant à l'avenir de l'enseignement provincial du Brabant à Bruxelles ».

Orateurs: M. Hasquin, M. Tobback, ministre de l'Intérieur et de la Fonction publique, p. 346.

Interpellation de M. Ulburghs au ministre de l'Intérieur et de la Fonction publique sur « le logement de Sikhs dans les locaux vides de l'ancienne base aérienne de Saint-Trond ».

Orateurs: M. Ulburghs, Mme Van Cleuvenbergen, M. Tobback, ministre de l'Intérieur et de la Fonction publique, p. 349.

Interpellation de M. Dierickx au Vice-Premier ministre et ministre des Affaires étrangères sur « la prise de décision en matière de politique étrangère et européenne et en matière de commerce extérieur ».

Orateurs: M. Dierickx, M. Urbain, ministre du Commerce extérieur et ministre des Affaires européennes, adjoint au ministre des Affaires étrangères, p. 352.

APRES-MIDI

SOMMAIRE:

EXCUSES:

Page 355.

COMMUNICATIONS:

Page 355.

1. Cour d'arbitrage.
2. Cour des comptes.
3. Budgets administratifs.
4. Fonds belgo-congolais d'amortissement et de gestion.
5. Abus de puissance économique.
6. Evolution de l'économie agricole et horticole.
7. Milice.

INTERPELLATIONS (Dépôt):

Page 357.

Mme Maes au Vice-Premier ministre et ministre des Affaires étrangères sur « le coup d'Etat du 21 octobre 1993 au Burundi ».

Mme Maes au Premier ministre sur « la situation linguistique dans les institutions européennes ».

M. Cardoen au Vice-Premier ministre et ministre des Communications et des Entreprises publiques sur « le plan stratégique de La Poste ».

Interpellatie van de heer Verreycken tot de minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken over « het optreden van politiecommissaris en burgemeester bij het koninklijk bezoek in Antwerpen ».

Sprekers: de heer Verreycken, de heer Tobback, minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken, blz. 343 en blz. 345.

Interpellatie van de heer Hasquin tot de minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken over « de geplande maatregelen betreffende het door de provincie Brabant georganiseerde ontderwijs te Brussel ».

Sprekers: de heer Hasquin, de heer Tobback, minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken, blz. 346.

Interpellatie van de heer Ulburghs tot de minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken over « de huisvesting van Sikhs in de lege luchtmachtbasis van Sint-Truiden ».

Sprekers: de heer Ulburghs, mevrouw Van Cleuvenbergen, de heer Tobback, minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken, blz. 349.

Interpellatie van de heer Dierickx tot de Vice-Eerste minister en minister van Buitenlandse Zaken over « de besluitvorming inzake buitenlandse en Europese politiek en inzake buitenlandse handel ».

Sprekers: de heer Dierickx, de heer Urbain, minister van Buitenlandse Handel, en minister van Europese Zaken, toegevoegd aan de minister van Buitenlandse Handel, blz. 352.

NAMIDDAG

INHOUDSOPGAVE:

VERONTSCHULDIGD:

Bladzijde 355.

MEDEDELINGEN:

Bladzijde 355.

1. Arbitragehof.
2. Rekenhof.
3. Administratieve begrotingen.
4. Belgisch-Kongolees Fonds voor delging en beheer.
5. Misbruik van economische machtspositie.
6. Evolutie van de land- en tuinbouwconomie.
7. Dienstplicht.

INTERPELLATIES (Indiening):

Bladzijde 357.

Mevrouw Maes tot de Vice-Eerste minister en minister van Buitenlandse Zaken over « de staatsgreep in Burundi van 21 oktober 1993 ».

Mevrouw Maes tot de Eerste minister over « de taaltoestanden in de Europese instellingen ».

De heer Cardoen tot de Vice-Eerste minister en minister van Verkeerswezen en Overheidsbedrijven over « het strategisch plan van De Post ».

M. Cardoen au Vice-Premier ministre et ministre de la Justice et des Affaires économiques sur « les instructions communiquées au nom du parquet aux autorités verbalisantes ».

M. Monfils au Vice-Premier ministre et ministre des Communications et des Entreprises publiques sur « les nombreux accidents d'auto du week-end et les mesures à prendre pour endiguer ce fléau qui frappe surtout les jeunes ».

M. Dufour au Vice-Premier ministre et ministre de la Justice et des Affaires économiques sur « le placement de mineurs dans les prisons ».

M. Valkeniers au ministre des Affaires sociales et au ministre de l'Intégration sociale, de la Santé publique et de l'Environnement sur « les projets visant à augmenter le nombre minimal de lits par hôpital de 150 à 250 ».

M. Valkeniers au ministre des Affaires sociales et au ministre de l'Intégration sociale, de la Santé publique et de l'Environnement sur « l'absence de mesures visant à mettre fin aux transferts injustifiés dans la sécurité sociale ».

M. Valkeniers au ministre des Affaires sociales et au ministre de l'Intégration sociale, de la Santé publique et de l'Environnement sur « la révision projetée de la loi sur les hôpitaux ».

PROPOSITIONS (Prise en considération):

Pages 357 et 379.

M. Cooreman et consorts. — Proposition de loi instaurant un système de titres de participation, en vue d'intéresser financièrement les salariés dans les entreprises des employeurs.

Mme Herzet et consorts. — Proposition visant à instituer une commission d'enquête parlementaire chargée d'élaborer une politique structurelle en vue de lutter contre les diverses formes d'exploitation sexuelle des mineurs d'âge.

QUESTIONS ORALES:

Question orale de **M. Erdman** au Vice-Premier ministre et ministre de la Justice et des Affaires économiques sur « l'index-santé et les pensions alimentaires ».

Orateurs: **M. Erdman**, **M. Wathelet**, Vice-Premier ministre et ministre de la Justice et des Affaires économiques, p. 357.

Question orale de **M. Deworme** au Vice-Premier ministre et ministre de la Justice et des Affaires économiques sur « la maintenance des entreprises en faillite ».

Orateurs: **M. Deworme**, **M. Wathelet**, Vice-Premier ministre et ministre de la Justice et des Affaires économiques, p. 358.

Question orale de **M. Loones** au Vice-Premier ministre et ministre de la Justice et des Affaires économiques sur « la demande de révision de la condamnation de Mme Irma Laplasse ».

Orateurs: **M. Loones**, **M. Wathelet**, Vice-Premier ministre et ministre de la Justice et des Affaires économiques, p. 359.

Question orale de **M. Verreycken** au Vice-Premier ministre et ministre de la Justice et des Affaires économiques sur « la différenciation des poursuites en fonction de l'identité politique des victimes ».

Orateurs: **M. Verreycken**, **M. Wathelet**, Vice-Premier ministre et ministre de la Justice et des Affaires économiques, p. 359.

De heer Cardoen tot de Vice-Eerste minister en minister van Justitie en Economische Zaken over « de instructies die namens het parket aan de verbaliserende overheden worden medegedeeld ».

De heer Monfils tot de Vice-Eerste minister en minister van Verkeerswezen en Overheidsbedrijven over « de talrijke auto-ongevallen tijdens het weekeinde en de maatregelen ter bestrijding van dit kwaad, waarvan vooral jongeren het slachtoffer zijn ».

De heer Dufour tot de Vice-Eerste minister en minister van Justitie en Economische Zaken over « de opsluiting van minderjarigen in gevangenissen ».

De heer Valkeniers tot de minister van Sociale Zaken en tot de minister van Maatschappelijke Integratie, Volksgezondheid en Leefmilieu over « de plannen om het minimum aantal bedden per ziekenhuis op te trekken van 150 naar 250 ».

De heer Valkeniers tot de minister van Sociale Zaken en tot de minister van Maatschappelijke Integratie, Volksgezondheid en Leefmilieu over « het uitblijven van maatregelen om de ongerechtvaardigde transfers in de sociale zekerheid ongedaan te maken ».

De heer Valkeniers tot de minister van Sociale Zaken en tot de minister van Maatschappelijke Integratie, Volksgezondheid en Leefmilieu over « de geplande herziening van de ziekenhuiswet ».

VOORSTELLEN (Inoverwegingneming):

Bladzijden 357 en 379.

De heer Cooreman c.s. — Voorstel van wet tot invoering van een systeem van participatiebewijzen, met het oog op de financiële participatie van de werknemers in de ondernemingen van de werkgevers.

Mevrouw Herzet c.s. — Voorstel houdende instelling van een parlementaire onderzoekscommissie belast met de uitbouw van een structureel beleid ter bestrijding van allerlei vormen van seksuele uitbuiting van minderjarigen.

MONDELINGE VRAGEN:

Mondelinge vraag van de heer **Erdman** aan de Vice-Eerste minister en minister van Justitie en Economische Zaken over « het gezondheidsindexcijfer en het onderhoudsgeld ».

Spreekers: de heer **Erdman**, de heer **Wathelet**, Vice-Eerste minister en minister van Justitie en Economische Zaken, blz. 357.

Mondelinge vraag van de heer **Deworme** aan de Vice-Eerste minister en minister van Justitie en Economische Zaken over « het onderhoud van failliete bedrijven ».

Spreekers: de heer **Deworme**, de heer **Wathelet**, Vice-Eerste minister en minister van Justitie en Economische Zaken, blz. 358.

Mondelinge vraag van de heer **Loones** aan de Vice-Eerste minister en minister van Justitie en Economische Zaken over « de aanvraag tot herziening van de veroordeling van mevrouw **Irma Laplasse** ».

Spreekers: de heer **Loones**, de heer **Wathelet**, Vice-Eerste minister en minister van Justitie en Economische Zaken, blz. 359.

Mondelinge vraag van de heer **Verreycken** aan de Vice-Eerste minister en minister van Justitie en Economische Zaken over « het onevenwicht tussen de vervolgingen naargelang de politieke identiteit van de slachtoffers ».

Spreekers: de heer **Verreycken**, de heer **Wathelet**, Vice-Eerste minister en minister van Justitie en Economische Zaken, blz. 359.

Question orale de M. Hatry au ministre du Commerce extérieur, et ministre des Affaires européennes sur « le règlement européen relatif aux importations de bananes ».

Orateurs : M. Hatry, M. Bourgeois, ministre des Petites et Moyennes Entreprises et de l'Agriculture, p. 360.

Question orale de Mme Van Cleuvenbergen au ministre des Affaires sociales et au ministre de l'Intégration sociale, de la Santé publique et de l'Environnement sur « la distribution de plasma amélioré ».

Orateurs : Mme Van Cleuvenbergen, M. Anselme, ministre des Affaires sociales, p. 361.

Question orale de M. Van Aperen au Vice-Premier ministre et ministre des Communications et des Entreprises publiques sur « le déménagement et l'automatisation du Service de l'immatriculation des véhicules ».

Orateurs : M. Van Aperen, M. Coëme, Vice-Premier ministre et ministre des Communications et des Entreprises publiques, p. 362.

Question orale de Mme Herzet au ministre de l'Emploi et du Travail sur « la composition du Conseil de l'égalité des chances entre hommes et femmes ».

Oratrices : Mme Herzet, Mme Smet, ministre de l'Emploi et du Travail, p. 362.

Question orale de M. Pataer au ministre de l'Emploi et du Travail sur « l'avenir de l'Institut national d'étude des conditions de travail ».

Orateurs : M. Pataer, Mme Smet, ministre de l'Emploi et du Travail, p. 363.

Question orale de M. Lozie au ministre de l'Intérieur et de la Fonction publique sur « les récentes déclarations du Premier ministre à propos de deux demandeurs d'asile basques ».

Orateurs : M. Lozie, M. Tobback, ministre de l'Intérieur et de la Fonction publique, p. 369.

ORDRE DES TRAVAUX:

Page 363.

NOMINATION DE DEUX MEMBRES SUPPLEANTS DU COLLEGE DE RECRUTEMENT DES MAGISTRATS:

Orateur : M. le Président, p. 364 et p. 368.

Résultat du scrutin, p. 368 et p. 370.

PROJETS DE LOI (Votes):

Projet de loi modifiant les articles 61 et 65 de la loi du 18 juillet 1991 organique du contrôle des services de police et de renseignements, p. 365.

Projet de loi portant modification des articles 65 et 67 de la nouvelle loi communale et y insérant un article 136bis, p. 366.

Projet de loi ajustant le budget général des Dépenses de l'année budgétaire 1992 — Section « 12 — ministère de la Justice » et Section « 13 — ministère de l'Intérieur et de la Fonction publique ».

Votes réservés, p. 366.

Vote sur l'ensemble du projet de loi, p. 367.

Mondelinge vraag van de heer Hatry aan de minister van Buitenlandse Handel, en minister van Europese Zaken over « de Europese regeling inzake de invoer van bananen ».

Sprekers : de heer Hatry, de heer Bourgeois, minister van de Kleine en Middelgrote Ondernemingen en Landbouw, blz. 360.

Mondelinge vraag van mevrouw Van Cleuvenbergen aan de minister van Sociale Zaken en aan de minister van Maatschappelijke Integratie, Volksgezondheid en Leefmilieu over « het verdelen van verbeterd plasma ».

Sprekers : mevrouw Van Cleuvenbergen, de heer Anselme, minister van Sociale Zaken, blz. 361.

Mondelinge vraag van de heer Van Aperen aan de Vice-Eerste minister en minister van Verkeerswezen en Overheidsbedrijven over « de verhuizing en de automatisatie van de Dienst 'Inschrijving van de voertuigen' ».

Sprekers : de heer Van Aperen, de heer Coëme, Vice-Eerste minister en minister van Verkeerswezen en Overheidsbedrijven, blz. 362.

Mondelinge vraag van mevrouw Herzet aan de minister van Tewerkstelling en Arbeid over « de samenstelling van de Raad van de gelijke kansen voor mannen en vrouwen ».

Sprekers : mevrouw Herzet, mevrouw Smet, minister van Tewerkstelling en Arbeid, blz. 362.

Mondelinge vraag van de heer Pataer aan de minister van Tewerkstelling en Arbeid over « de toekomst van het Nationaal Onderzoeksinstituut voor arbeidsomstandigheden ».

Sprekers : de heer Pataer, mevrouw Smet, minister van Tewerkstelling en Arbeid, blz. 363.

Mondelinge vraag van de heer Lozie aan de minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken over « de recente uitspraken van de Eerste minister aangaande twee Baskische asielzoekers ».

Sprekers : de heer Lozie, de heer Tobback, minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken, blz. 369.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN:

Bladzijde 363.

BENOEMING VAN TWEE PLAATSERVANGENDE LEDEN VAN HET WERVINGSCOLLEGE DER MAGISTRATEN:

Spreker : de Voorzitter, blz. 364 en blz. 368.

Uitslag van de geheime stemming, blz. 368 en blz. 370.

ONTWERPEN VAN WET (Stemmingen):

Ontwerp van wet tot wijziging van de artikelen 61 en 65 van de wet van 18 juli 1991 tot regeling van het toezicht op de politie- en inlichtingendiensten, blz. 365.

Ontwerp van wet tot wijziging van de artikelen 65 en 67 van en invoeging van een artikel 136bis in de nieuwe gemeentewet, blz. 366.

Ontwerp van wet houdende aanpassing van de Algemene Uitgavenbegroting voor het begrotingsjaar 1992 — Sectie « 12 — ministerie van Justitie » en Sectie « 13 — ministerie van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken ».

Aangehouden stemmingen, blz. 366.

Stemming over het geheel van het ontwerp van wet, blz. 367.

MOTIONS (Votes):

Motion pure et simple déposée en conclusion de l'interpellation de M. Verreycken au ministre de l'Intérieur et de la Fonction publique développée ce 2 décembre 1993, p. 367.

Motion de conformité de budgets administratifs, p. 368.

INTERPELLATIONS (Discussion):

Interpellation de M. Valkeniers au ministre des Affaires sociales et au ministre de l'Intégration sociale, de la Santé publique et de l'Environnement sur « ce qu'il est convenu d'appeler l'inscription obligatoire chez un généraliste ».

Orateurs: MM. Valkeniers, Bosman, Pataer, De Roo, M. Anselme, ministre des Affaires sociales, p. 370.

Interpellation de M. Valkeniers au ministre des Affaires sociales et au ministre de l'Intégration sociale, de la Santé publique et de l'Environnement sur « les retards apportés à la mise en œuvre du projet instaurant un *numerus clausus* pour les étudiants en médecine ».

Orateurs: MM. Valkeniers, Bosman, M. Anselme, ministre des Affaires sociales, p. 374.

Interpellation de M. Valkeniers au ministre des Affaires sociales et au ministre de l'Intégration sociale, de la Santé publique et de l'Environnement sur « l'application à partir de 1995 des directives européennes relatives à la formation professionnelle spécifique des étudiants en médecine ».

Orateurs: M. Valkeniers, M. Anselme, ministre des Affaires sociales, p. 377.

PROPOSITION DE LOI (Dépôt):

Page 380.

MM. Valkeniers et Loones. — Proposition de loi insérant la « demande de séjour exceptionnel sur le territoire » dans la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

MOTIES (Stemmingen):

Eenvoudige motie tot besluit van de op heden 2 december 1993 gehouden interpellatie van de heer Verreycken tot de minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken, blz. 367.

Motie betreffende de overeenstemming van administratieve begrotingen, blz. 368.

INTERPELLATIES (Bespreking):

Interpellatie van de heer Valkeniers tot de minister van Sociale Zaken en tot de minister van Maatschappelijke Integratie, Volksgezondheid en Leefmilieu over « de zogenaamde verplichte inschrijving bij een huisarts ».

Sprekers: de heren Valkeniers, Bosman, Pataer, De Roo, de heer Anselme, minister van Sociale Zaken, blz. 370.

Interpellatie van de heer Valkeniers tot de minister van Sociale Zaken en tot de minister van Maatschappelijke Integratie, Volksgezondheid en Leefmilieu over « het uitblijven van de geplande *numerus clausus* voor studenten in de geneeskunde ».

Sprekers: de heren Valkeniers, Bosman, de heer Anselme, minister van Sociale Zaken, blz. 374.

Interpellatie van de heer Valkeniers tot de minister van Sociale Zaken en tot de minister van Maatschappelijke Integratie, Volksgezondheid en Leefmilieu over « de toepassing vanaf 1995 van de Europese richtlijnen inzake de specifieke beroepsopleiding voor studenten in de geneeskunde ».

Sprekers: de heer Valkeniers, de heer Anselme, minister van Sociale Zaken, blz. 377.

VOORSTEL VAN WET (Indiening):

Bladzijde 380.

De heren Valkeniers en Loones. — Voorstel van wet houdende invoeging van de « aanvraag tot uitzonderlijk verblijf op het grondgebied » in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

SEANCE DU MATIN — OCHTENDVERGADERING

PRESIDENCE DE M. MOUTON, PREMIER VICE-PRESIDENT VOORZITTERSCHAP VAN DE HEER MOUTON, EERSTE ONDERVOORZITTER

Le procès-verbal de la dernière séance est déposé sur le bureau.
De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.

La séance est ouverte à 10 h 10 m.
De vergadering wordt geopend om 10 h 10 m.

CONGES — VERLOF

MM. Kuipers, empêché; Wintgens, Vandermeulen, pour raison de santé, et Spitaels, en mission à l'étranger, demandent un congé.

Verlof vragen: de heren Kuipers, belet; Wintgens, Vandermeulen, om gezondheidsredenen, en Spitaels, met opdracht in het buitenland.

— Ces congés sont accordés.
Dit verlof wordt toegestaan.

EXCUSE — VERONTSCHULDIGD

M. Baudson, pour d'autres devoirs, demande d'excuser son absence à la réunion de ce jour.

Afwezig met bericht van verhindering: de heer Baudson, wegens andere plichten.

— Pris pour information.
Voor kennisgeving aangenomen.

PROJET DE LOI MODIFIANT LES ARTICLES 61 ET 65 DE LA LOI DU 18 JUILLET 1991 ORGANIQUE DU CONTRÔLE DES SERVICES DE POLICE ET DE RENSEIGNEMENTS

Discussion générale et vote des articles

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE ARTIKEL-LEN 61 EN 65 VAN DE WET VAN 18 JULI 1991 TOT REGELING VAN HET TOEZICHT OP DE POLITIE- EN INLICHTINGENDIENSTEN

Algemene beraadslaging en stemming over de artikelen

M. le Président. — Nous abordons l'examen du projet de loi modifiant les articles 61 et 65 de la loi du 18 juillet 1991 organique du contrôle des services de police et de renseignements.

Wij vatten de bespreking aan van het ontwerp van wet tot wijziging van de artikelen 61 en 65 van de wet van 18 juli 1991 tot regeling van het toezicht op de politie- en inlichtingendiensten.

La discussion générale est ouverte.

De algemene beraadslaging is geopend.

Le rapporteur — moi-même, en l'occurrence (*Sourires*) — se réfère à son rapport.

Personne ne demandant la parole dans la discussion générale, je la déclare close, et nous passons à l'examen des articles du projet de loi.

Daar niemand het woord vraagt in de algemene beraadslaging verklaar ik ze voor gesloten en bespreken wij de artikelen van het ontwerp van wet.

Artikel één luidt:

Artikel 1. Artikel 61 van de wet van 18 juli 1991 betreffende de regeling van het toezicht op de politie- en inlichtingendiensten, wordt vervangen als volgt:

« Art. 61. § 1. De leden van de Vaste Comités genieten hetzelfde statuut als de raadsheren van het Rekenhof. De wedderegel van de raadsheren van het Rekenhof, vervat in de wet van 21 maart 1964 betreffende de wedden van de leden van het Rekenhof, zoals gewijzigd bij de wetten van 14 maart 1975 en 5 augustus 1992, is van toepassing op de leden van de Vaste Comités.

De leden van de Vaste Comités genieten de pensioenregeling die van toepassing is op de ambtenaren van het algemeen bestuur. Bovendien zijn de volgende bijzondere voorwaarden van toepassing.

Het pensioen kan worden toegekend zodra de betrokkene de leeftijd van vijftig jaar heeft bereikt. Het wordt berekend op basis van de gemiddelde wedde van de laatste vijf jaar, naar rata van een achttiende per jaar dienst als lid van het Vast Comité.

Een lid dat wegens ziekte of gebrekkigheid niet meer in staat is zijn ambt te vervullen, maar dat de leeftijd van vijftig jaar niet heeft bereikt, kan op pensioen worden gesteld, ongeacht zijn leeftijd. Het pensioen wordt op de in het voorgaande lid bepaalde wijze berekend.

De diensten die niet onder de regeling van het tweede tot het vierde lid vallen en in aanmerking komen bij de berekening van een pensioen ten laste van de Staat, worden aangerekend volgens de wetten tot bepaling van de pensioenen in verband met die diensten.

§ 2. De griffiers van de Vaste Comitès genieten hetzelfde statuut en dezelfde pensioenregeling als de griffiers van het Rekenhof.

Artikel 365, § 2, a), van het Gerechtelijk Wetboek is van toepassing op de griffiers van de Vaste Comitès.

Article 1er. L'article 61 de la loi du 18 juillet 1991 organique du contrôle des services de police et de renseignements est remplacé par les dispositions suivantes :

« Art. 61. § 1er. Les membres des Comitès permanents jouissent d'un statut identique à celui des conseillers de la Cour des comptes. Les règles régissant le statut pécuniaire des conseillers de la Cour des comptes, contenues dans la loi du 21 mars 1964 relative aux traitements des membres de la Cour des comptes, telle qu'elle a été modifiée par les lois des 14 mars 1975 et 5 août 1992, sont applicables aux membres des Comitès permanents.

Les membres des Comitès permanents bénéficient du régime de pension applicable aux fonctionnaires de l'administration générale. En outre, les conditions particulières suivantes sont applicables.

La pension peut être accordée dès que l'intéressé a atteint l'âge de cinquante-cinq ans. Elle est calculée sur la base du traitement moyen des cinq dernières années, à raison d'un dix-huitième par année de services en qualité de membre du Comité permanent.

Le membre qui, par suite de maladie ou d'infirmité, n'est plus en état de remplir ses fonctions, mais qui n'a pas atteint l'âge de cinquante-cinq ans, peut être admis à la retraite quel que soit son âge. La pension est calculée suivant les modalités définies à l'alinéa précédent.

Les services qui ne relèvent pas de la réglementation prévue aux alinéas deux à quatre et qui entrent en considération pour le calcul d'une pension à charge de l'Etat sont pris en compte en application des lois concernant la fixation des pensions relatives à ces services.

§ 2. Les greffiers des Comitès permanents jouissent d'un statut et d'un régime de pension identiques à ceux des greffiers de la Cour des comptes.

L'article 365, § 2, a), du Code judiciaire est applicable aux grefes des Comitès permanents.

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 2. Artikel 65, § 2, tweede lid, van dezelfde wet wordt door de volgende leden vervangen :

« Artikel 293 van het Gerechtelijk Wetboek is niet van toepassing op die benoemingen.

De magistraat van de rechterlijke orde die wordt benoemd tot lid van een Vast Comité, wordt op verlof gesteld voor de duur van zijn mandaat. Hij behoudt zijn plaats op de ranglijst. Gedurende het verlof ontvangt hij niet meer de wedde verbonden aan zijn ambt in de rechterlijke orde.

In de vervanging als magistraat wordt voorzien door een benoeming in overtal. Wanneer het een korpschef betreft, wordt in zijn vervanging voorzien door de benoeming in overtal van een magistraat tot de onmiddellijk lagere rang. »

Art. 2. L'article 65, § 2, deuxième alinéa, de la même loi est remplacé par les dispositions suivantes :

« L'article 293 du Code judiciaire n'est pas applicable à ces nominations.

Le magistrat de l'ordre judiciaire qui est nommé membre d'un Comité permanent, est mis en congé pour la durée de son mandat. Il conserve sa place sur la liste de rang. Pendant la durée du congé, il cesse de percevoir le traitement attaché à ses fonctions dans l'ordre judiciaire.

Il est pourvu au remplacement du magistrat par une nomination en surnombre. Lorsqu'il s'agit d'un chef de corps, il est pourvu à son remplacement par la nomination en surnombre d'un magistrat au rang immédiatement inférieur. »

— Aangenomen.

Adopté.

M. le Président. — Il sera procédé ultérieurement au vote sur l'ensemble du projet de loi.

We stemmen later over het ontwerp van wet in zijn geheel.

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE ARTIKELLEN 65 EN 67 VAN EN INVUEGING VAN EEN ARTIKEL 136BIS IN DE NIEUWE GEMEENTEWET

Algemene beraadslaging en stemming over de artikelen

PROJET DE LOI PORTANT MODIFICATION DES ARTICLES 65 ET 67 DE LA NOUVELLE LOI COMMUNALE ET Y INSÉRANT UN ARTICLE 136BIS

Discussion générale et vote des articles

De Voorzitter. — Wij vatten de bespreking aan van het ontwerp van wet tot wijziging van de artikelen 65 en 67 van en invoeging van een artikel 136bis in de nieuwe gemeentewet.

Nous abordons l'examen du projet de loi portant modification des articles 65 et 67 de la nouvelle loi communale en y insérant un article 136bis.

De algemene beraadslaging is geopend.

La discussion générale est ouverte.

Mevrouw Lieten-Croes, rapporteur, verwijst naar haar verslag.

Daar niemand het woord vraagt in de algemene beraadslaging verklaar ik ze voor gesloten en bespreken wij de artikelen van het ontwerp van wet.

Personne ne demandant la parole dans la discussion générale, je la déclare close, et nous passons à l'examen des articles du projet de loi.

Artikel één luidt :

Artikel 1. In artikel 65, § 1, van de nieuwe gemeentewet, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 30 mei 1989 en de wet van 18 maart 1991, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

— Het eerste lid wordt vervangen als volgt :

« De gemeenteraad stelt de weddeschaal van de plaatselijke ontvanger vast voor de gemeenten van 5 001 inwoners en meer; die weddeschaal bedraagt 97,5 pct. van de voor de gemeentesecretaris van dezelfde gemeente geldende schaal. »

— In het tweede lid worden de woorden « de in het eerste lid bepaalde bedragen » vervangen door de woorden « de wedden van de ontvangers »;

— Het derde lid wordt weggelaten.

Article 1er. A l'article 65, § 1er, de la nouvelle loi communale, modifié par l'arrêté royal du 30 mai 1989 et par la loi du 18 mars 1991, les modifications suivantes sont apportées :

— Le premier alinéa est remplacé par ce qui suit :

« Le conseil communal fixe l'échelle barémique des traitements du receveur local, dans les communes de 5 001 habitants et plus; celle-ci correspond à 97,5 p.c. de l'échelle barémique applicable au secrétaire communal de la même commune. »

— Au deuxième alinéa, les mots « montants fixés à l'alinéa 1er », sont remplacés par les mots « traitements des receveurs »;

— Le troisième alinéa est supprimé.

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 2. Artikel 67 van dezelfde wet wordt vervangen door de volgende bepaling :

« Art. 67. De wedde van de gewestelijke ontvanger wordt vastgesteld door de provinciegouverneur overeenkomstig de weddeschaal die geldt voor de plaatselijke ontvanger van de gemeenten van 15 001 tot 20 000 inwoners. »

Art. 2. L'article 67 de la même loi est remplacé par la disposition suivante:

«Art. 67. Le traitement du receveur régional est fixé par le gouverneur de la province conformément à l'échelle des traitements applicable au receveur local des communes de 15 001 à 20 000 habitants.»

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 3. In dezelfde wet wordt een nieuw artikel 136bis ingevoegd, luidend als volgt:

«Art. 136bis. De ontvanger kan door het college van burgemeester en schepenen gehoord worden over al de aangelegenheden die een financiële of budgettaire weerslag hebben.»

Art. 3. Un article 136bis (nouveau), libellé comme suit, est inséré dans la même loi:

«Art. 136bis. Le receveur peut être entendu par le collège des bourgmestre et échevins sur toutes les questions qui ont une incidence financière ou budgétaire.»

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 4. De plaatselijke en gewestelijke ontvangers wier wedde, op het ogenblik van de inwerkingtreding van deze wet, hoger ligt dan de door die wet bepaalde percentages, behouden die hogere wedde.

Art. 4. Les receveurs locaux et régionaux dont le traitement est supérieur, au moment de l'entrée en vigueur de la présente loi, aux pourcentages fixés par celle-ci, conservent le bénéfice de leur traitement.

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 5. Deze wet treedt in werking op de eerste dag van de derde maand na die waarin ze in het *Belgisch Staatsblad* is bekendgemaakt.

Art. 5. La présente loi entre en vigueur le premier jour du troisième mois qui suit sa publication au *Moniteur belge*.

— Aangenomen.

Adopté.

De Voorzitter. — Westemmen later over het ontwerp van wet in zijn geheel.

Il sera procédé tout à l'heure au vote sur l'ensemble du projet de loi.

PROJET DE LOI AJUSTANT LE BUDGET GENERAL DES DEPENSES DE L'ANNEE BUDGETAIRE 1992 — SECTION «12 — MINISTERE DE LA JUSTICE» ET SECTION «13 — MINISTERE DE L'INTERIEUR ET DE LA FONCTION PUBLIQUE»

Discussion générale et vote des articles

ONTWERP VAN WET HOUDENDE AANPASSING VAN DE ALGEMENE UITGAVENBEGROTING VOOR HET BEGROTINGSJAAR 1992 — SECTIE «12 — MINISTERIE VAN JUSTITIE» EN SECTIE «13 — MINISTERIE VAN BINNENLANDSE ZAKEN EN AMBTENARENZAKEN»

Algemene beraadslaging en stemming over de artikelen

M. le Président. — Nous abordons l'examen du projet de loi ajustant le budget général des Dépenses de l'année budgétaire 1992 — Section «12 — ministère de la Justice» et Section «13 — ministère de l'Intérieur et de la Fonction publique».

Ann. parl. Sénat de Belgique - Session ordinaire 1993-1994
Parlem. Hand. Belgische Senaat - Gewone zitting 1993-1994

Wij vatten de bespreking aan van het ontwerp van wet houdende aanpassing van de Algemene Uitgavenbegroting voor het begrotingsjaar 1992 — Sectie «12 — ministerie van Justitie» en Sectie «13 — ministerie van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken».

La discussion générale est ouverte.

De algemene beraadslaging is geopend.

La parole est au rapporteur.

M. Scharff (PSC), rapporteur. — Monsieur le Président, voici le rapport fait au nom de la commission de l'Intérieur.

Le projet de loi que nous examinons porte sur l'ajustement du budget général des Dépenses de l'année budgétaire 1992 - Section «12 — ministère de la Justice», encore compétent à l'époque pour l'Office des étrangers, et Section «13 — ministère de l'Intérieur et de la Fonction publique». L'ajustement comprend plusieurs modifications.

La première consiste en un crédit supplémentaire de 9 100 000 francs afin de permettre à l'Office des étrangers de poursuivre l'exécution du programme d'éloignement et de rapatriement des personnes considérées indésirables après le mois de septembre 1992.

La deuxième modification consiste en un crédit supplémentaire de 108 500 000 francs pour répondre aux besoins de financement relatifs à la démilitarisation du site de l'ex-PRB à Balen par la société Demico.

Ces deux dépenses supplémentaires sont compensées par deux nouvelles modifications du budget général des Dépenses de l'année 1992, à savoir, d'une part, une diminution de crédit affectant les indemnités de milice et, d'autre part, une diminution de crédit affectant, cette fois, le renouvellement du stock des cartes d'identité.

Enfin, la cinquième modification budgétaire porte sur un crédit supplémentaire de 108 500 000 francs en faveur de la protection civile.

Je voudrais attirer l'attention du ministre et des collègues sur le fait qu'en commission de l'Intérieur, les articles 1 et 2 ont été rejetés, tandis que les autres articles ont été approuvés. (*Applaudissements.*)

De Voorzitter. — Daar niemand meer het woord vraagt in de algemene beraadslaging verklaar ik ze voor gesloten en bespreken wij de artikelen van het ontwerp van wet.

Plus personne ne demandant la parole dans la discussion générale, je la déclare close, et nous passons à l'examen des articles du projet de loi.

Het woord is aan minister Tobback.

De heer Tobback, minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken. — Mijnheer de Voorzitter, de Regering heeft twee amendementen ingediend om de oorspronkelijke toestand te herstellen.

M. le Président. — Le Gouvernement présente en effet l'amendement que voici:

«Insérer un article 1er (nouveau) libellé comme suit:

«Les crédits non dissociés ouverts au budget général des Dépenses de l'année budgétaire 1992 — sous la Section 12 — ministère de la Justice et de la division 55 — «Administration de la Sécurité publique» — pour le programme 12.55.2, libellé «Contrôle des étrangers», sont majorés de 9 100 000 francs.»

«Een artikel 1 (nieuw) in te voegen, luidende als volgt:

«De niet-gesplitste kredieten geopend in de algemene uitgavenbegroting voor het begrotingsjaar 1992 — onder de Sectie 12 — ministerie van Justitie en de afdeling 55 — «Bestuur van de Open-

bare Veiligheid» — voor het programma 12.55.2, luidend «Toezicht op de vreemdelingen», worden vermeerderd met 9 100 000 frank.»

— Réservé.

Aangehouden.

M. le Président. — Le Gouvernement présente également l'amendement que voici :

« Insérer un article 2 (nouveau) libellé comme suit :

« Les crédits non dissociés ouverts au budget général des Dépenses de l'année budgétaire 1992 — sous la Section 13 — ministère de l'Intérieur et de la Fonction publique et de la division 51 — « Direction générale de la législation et des institutions nationales » — pour le programme 13.51.3, libellé « Population », sont réduits de 60 000 000 de francs. »

« Een artikel 2 (nieuw) in te voegen, luidende als volgt :

« De niet-gesplitste kredieten geopend in de Algemene Uitgavenbegroting voor het begrotingsjaar 1992 — onder de Sectie 13 — ministerie van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken en de afdeling 51 — « Algemene Directie van de wetgeving en van de nationale instellingen » — voor het programma 13.51.3, luidend « Bevolking », worden verminderd met 60 000 000 frank. »

— Réservé.

Aangehouden.

M. le Président. — L'article 1er du texte adopté par la commission, qui deviendrait l'article 3, est ainsi rédigé :

Article 1er. Les crédits non dissociés ouverts au budget général des Dépenses de l'année budgétaire 1992 — sous la Section 13 — ministère de l'Intérieur et de la Fonction publique et de la division 51 — « Direction générale de la législation et des institutions nationales » — pour le programme 13.51.5, libellé « Indemnités de milice », sont réduits de 57 600 000 francs.

Artikel 1. De niet-gesplitste kredieten geopend in de Algemene Uitgavenbegroting voor het begrotingsjaar 1992 onder de Sectie 13 — ministerie van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken en de afdeling 51 — « Algemene Directie van de wetgeving en van de nationale instellingen » — voor het programma 13.51.5, luidend « Militievergoedingen », worden verminderd met 57 600 000 frank.

— Adopté.

Aangenomen.

M. le Président. — L'article 2, qui deviendrait l'article 4, est ainsi rédigé :

Art. 2. Les crédits non dissociés ouverts au budget général des Dépenses de l'année budgétaire 1992 — sous la Section 13 — ministère de l'Intérieur et de la Fonction publique et de la division 54 — « Direction générale de la Protection civile » — pour le programme 13.54.1, libellé « Protection civile proprement dite », sont majorés de 108 500 000 francs.

Art. 2. De niet-gesplitste kredieten geopend in de Algemene Uitgavenbegroting voor het begrotingsjaar 1992 onder de Sectie 13 — ministerie van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken en de afdeling 54 — « Algemene Directie van de Civiele Bescherming » — voor het programma 13.54.1, luidende « Eigenlijke Civiele Bescherming », worden verhoogd met 108 500 000 frank.

— Adopté.

Aangenomen.

M. le Président. — L'article 3, qui deviendrait l'article 5, est ainsi rédigé :

Art. 3. Les crédits ouverts par la présente loi seront couverts par les ressources générales du Trésor.

Art. 3. De door deze wet geopende kredieten zullen door de algemene middelen van de Schatkist worden gedekt.

— Adopté.

Aangenomen.

M. le Président. — L'article 4, qui deviendrait l'article 6, est ainsi rédigé :

Art. 4. La présente loi entre en vigueur le jour de sa publication au *Moniteur belge*.

Art. 4. Deze wet treedt in werking de dag waarop zij in het *Belgisch Staatsblad* wordt bekendgemaakt.

— Adopté.

Aangenomen.

M. le Président. — Il sera procédé ultérieurement aux votes réservés ainsi qu'au vote sur l'ensemble du projet de loi.

De aangehouden stemmingen en de stemming over het ontwerp van wet in zijn geheel hebben later plaats.

INTERPELLATION DE M. DARAS AU MINISTRE DE L'INTERIEUR ET DE LA FONCTION PUBLIQUE SUR « LES MODIFICATIONS DE LA REGLEMENTATION DES CONGES DES FONCTIONNAIRES DE LA FONCTION PUBLIQUE DE L'ETAT FEDERAL »

INTERPELLATIE VAN DE HEER DARAS TOT DE MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN EN AMBTENARENZAKEN OVER « DE WIJZIGING VAN DE VERLOFREGELING VOOR HET OVERHEIDSPERSONEEL VAN DE FEDERALE STAAT »

M. le Président. — L'ordre du jour appelle l'interpellation de M. Daras au ministre de l'Intérieur et de la Fonction publique sur « les modifications de la réglementation des congés des fonctionnaires de la fonction publique de l'Etat fédéral ».

La parole est à l'interpellateur.

M. Daras (Ecolo). — Monsieur le Président, le communiqué de presse au Conseil des ministres du 29 juillet dernier annonce « que le Conseil des ministres a discuté de la réorganisation des services publics fédéraux ». Ce communiqué date de plusieurs mois, mais un certain temps a été nécessaire, notamment à cause de la période des vacances, pour que les différents éléments se mettent en place. D'autres étapes ont d'ailleurs été franchies depuis lors.

Quatre points ont été abordés, dont la réforme de la réglementation relative aux congés, objet de mon interpellation.

Il semblerait effectivement que des modifications importantes de la réglementation des congés des fonctionnaires de la fonction publique de l'Etat fédéral soient étudiées et bientôt mises en œuvre. Cela concrétise d'ailleurs la volonté exprimée par le Gouvernement lors de sa déclaration de mars 1992.

Le ministre lui-même avait également exposé, dans sa note politique de février 1993, la nécessité de ce qu'il appelait « une réforme équilibrée de la réglementation relative au congé ».

D'après le communiqué de presse, le projet de réorganisation compte quinze propositions de modifications. Il sera bientôt examiné par les partenaires sociaux, avant d'être traduit en arrêtés.

Evidemment, l'émotion est très grande et les réactions assez vives chez certains agents des administrations.

En effet, certains fonctionnaires considéraient que les réformes touchent à des acquis sociaux qui ont pu améliorer leur qualité de vie, sans pour autant remettre en cause la qualité des services rendus. Le système de congé actuel devait peut-être être réorganisé. Il faut notamment, bien entendu, veiller à réprimer les abus. Toutefois, ce système est assez souple et permet à chacun de moduler son temps de travail en fonction des impératifs de vie

familiale ou autres. Par exemple, la présence est obligatoire de 9 à 12 heures et de 14 à 16 heures, le reste étant laissé au choix de l'agent.

Je ne pourrai passer en revue toutes les propositions de réforme, qui, au nombre de quinze et assez détaillées, nécessiteraient chacune un débat. Je me bornerai donc à en examiner quelques-unes.

Vous désirez, par exemple, réduire d'un jour et demi à un demi-jour par mois la constitution d'un « capital temps de travail excédentaire ». Or, ces récupérations permettaient aux agents de remplir, en journée, certaines obligations. Je pense notamment aux rendez-vous chez le médecin et aux démarches à accomplir dans d'autres administrations, dont les heures d'ouverture sont bien déterminées.

Le travail à temps partiel était possible entre 50 et 100 p.c. Les temps partiels seront désormais exclus des récupérations. Cela va toucher essentiellement des agents féminins, qui ont des enfants à charge et qui s'étaient organisées en fonction de cette possibilité.

L'interruption de pause-carrière à mi-temps serait également supprimée. Il semble pourtant plus intéressant de l'étendre car elle permet à l'agent qui en a fait le choix de retrouver son statut et libère un emploi à mi-temps, ce qui permet d'envisager le reclassement, même à moyen terme, d'un chômeur qui trouvera, là, une occasion de formation.

Vous semblez prévoir une permanence de tous les services depuis 8 heures 30 jusqu'à 18 heures. L'accessibilité des services publics est effectivement un sujet important mais elle fait l'objet d'appréciations diverses. Certains fonctionnaires sont très réticents à l'instauration de cette permanence. Par contre, d'autres considèrent qu'elle est nécessaire pour continuer à rendre un bon service au public. Avez-vous envisagé une modulation de cette mesure sur les jours de la semaine?

Avez-vous pensé à une ouverture pendant les heures de table? Cette solution aurait moins d'incidence sur les coûts de chauffage ou d'éclairage entraînés par une occupation plus longue des locaux.

Vous comptez réduire de 45 à 30 le nombre annuel des jours de congé sans solde. Si c'est le cas, il serait plus logique que vous étendiez aux agents les possibilités de bénéficier d'une pause-carrière qui entraîne une plus longue absence — les congés sans solde étant davantage liés à des circonstances exceptionnelles qu'à un choix de vie — et permet donc, malgré le remplacement de l'agent, une meilleure continuité de la fonction.

La sévérité accrue des contrôles en ce qui concerne les congés de maladie semble une réponse logique si des abus nombreux ont été constatés.

Toutes vos propositions sont, dites-vous, des réponses à des abus: abus de l'horaire variable, réglementation trop permissive en matière de cumul de plusieurs systèmes de congés et engorgement des services du personnel.

Si des abus sont effectivement commis par certains fonctionnaires — et je vous ferai confiance pour les dénoncer — est-ce la bonne réponse d'attaquer les acquis sociaux de la totalité des agents? Vous insistez sur le fait que « le bon fonctionnement de l'administration requiert une présence régulière de l'agent » mais, avant d'envisager des mesures restrictives, ne faudrait-il pas se pencher sur la gestion des ressources humaines, sur la formation indispensable du personnel et sur une plus grande responsabilisation et motivation des agents? Au lieu de réagir par la méfiance, la répression ou la suppression de certains droits, ne faut-il pas tenter d'appliquer le principe de la confiance et du respect mutuel?

Dans le registre des points négatifs, je regrette la suspension de la Commission de recours, alors que le droit au congé n'est pas complet, je déplore aussi l'exclusion de certains agents, à partir du rang 13, du droit à certains congés — cette règle générale est sans doute en partie injustifiée — de même que la limitation du droit au congé syndical dans le cadre des prérogatives visées aux articles 16 et 17 de la loi du 19 décembre 1974.

Je désire donc que le ministre m'éclaire sur les justifications précises de cet ensemble de modifications, sur leur coût, sur le risque de mutations d'agents et sur leur incidence sur les employés à temps partiel et les pauses carrières à mi-temps.

J'aimerais également savoir à quel stade de la procédure vous vous trouvez actuellement et connaître la date à laquelle le nouveau système des congés entrera en vigueur. (*Applaudissements.*)

M. le Président. — La parole est à M. Tobbacq, ministre.

M. Tobbacq, ministre de l'Intérieur et de la Fonction publique. — Monsieur le Président, il est exact que le Conseil des ministres du 29 juillet 1993 a approuvé certains points forts de la révision du régime des congés.

Cette décision s'inscrit dans le cadre des lignes de force relatives à la restructuration de la fonction publique fédérale au sujet de laquelle le même Conseil des ministres a marqué son accord. Ces lignes de force ont été expliquées en détail dans la note politique annexée au projet de budget général des Dépenses, document parlementaire de la Chambre 1164/0 - 1992/1993.

Votre référence « aux nombreuses mutations » se situe plutôt dans le cadre du projet qui vise à supprimer certains parastataux et à fusionner certains départements et parastataux ainsi que dans le cadre de l'élaboration de nouveaux cadres organiques qui devront être opérationnels en 1994.

En raison de ces fusions et de ces nouveaux cadres organiques, plusieurs fonctionnaires se verront accorder un nouvel emploi par le biais de la mobilité d'office. Cette opération terminée, une mobilité volontaire, plus souple, sera possible. Un projet d'arrêté royal relatif à cette mobilité renouvelée a été adapté aux remarques du Conseil d'Etat et sera soumis sous peu à la signature du chef de l'Etat. La note exposant les lignes de force est donc à considérer dans un ensemble bien plus vaste dont vous pouvez prendre connaissance par le biais des annexes au projet de budget général.

Votre intervention a essentiellement trait à la révision du régime des congés. Vous me demandez quel sera le coût de cette révision. Je tiens à souligner que cette réforme n'a pas d'implications budgétaires et qu'elle se limite au contenu du régime de congés.

Vous avez déclaré que « quelques fuites concernant ces prochaines modifications ont attiré la plus vive attention de nombreux agents ». Je voudrais vous faire remarquer que souvent les fuites attirent davantage l'attention que les communications régulières!

En effet, plusieurs organisations syndicales ont pris connaissance de certaines propositions relatives à la réforme du régime des congés approuvées par le Conseil des ministres du 29 juillet dernier. Cependant, certaines de leurs informations sont incomplètes, à en juger par leur texte, et par conséquent inexactes. Je tiens à signaler ce fait aux collègues qui se sont laissés entraîner à signer docilement les textes pré-rédigés qu'on leur avait envoyés. Je regrette cette technique qui est sans doute de bonne guerre au niveau des syndicats et des organisations de fonctionnaires mais qui ne me paraît pas correspondre à l'idée que je me fais de la mission d'un député ou d'un sénateur qui doit se forger une opinion personnelle. Moi aussi, j'ai reçu un certain nombre de formulaires et je sais que certains collègues y ont apposé leur signature.

Quoi qu'il en soit, je tiens à préciser que l'interruption de la carrière à mi-temps, par exemple, n'est pas supprimée, comme le prétendent certaines de ces missives. Si tous les fonctionnaires à partir du rang 11 ne sont pas exclus du travail à temps partiel ou d'absences de longue durée, il est toutefois prévu que les fonctionnaires dirigeants à partir du rang 13 ne pourraient bénéficier de ces systèmes de prestations réduites que dans des circonstances exceptionnelles.

En effet, si un fonctionnaire a l'ambition de remplir un poste à responsabilité au rang 13 de la fonction publique, il ne peut pas se permettre de n'être présent que par fractions de temps, s'il tient à ce qu'on le prenne au sérieux. Telle est la logique de cette mesure.

En outre, dans ces lettres, d'autres propositions ne sont que partiellement abordées ou sont situées en dehors de leur contexte, ce qui suscite une certaine inquiétude au sein du personnel.

La réforme est presque entièrement basée sur le résultat des activités d'un groupe de travail composé de spécialistes des services du personnel des différents ministères. Elle ne résulte donc pas des fantaisies de quelconques membres du cabinet.

Leur rapport a été peaufiné à l'occasion de discussions entre mon cabinet et le collège des secrétaires généraux, lequel se réunit toutes les semaines et examine tous les textes de quelque importance relatifs à la fonction publique.

Le Gouvernement a marqué son accord sur les lignes de force de cette réforme, car elles constituent un ensemble équilibré poursuivant plusieurs objectifs. Le but essentiel de la réforme est le bon fonctionnement des services, objectif qui devra être atteint par une réduction du nombre de régimes de congé et une diminution de la surcharge des services du personnel. Toutefois, en comparaison avec d'autres secteurs, suffisamment de possibilités en matière de congé sont maintenues pour faire face à des besoins sociaux, familiaux et personnels. En outre, et ce n'est pas sans importance dans le cadre d'une politique de l'emploi, une mise au travail de remplacement maximale est liée à cette offre suffisante.

Permettez-moi de commenter ces lignes de force et j'insiste sur cette terminologie, puisque le texte n'est pas encore coulé en arrêté royal.

Une concertation et une négociation avec les organisations syndicales doivent avoir lieu avant que le texte soit envoyé au Conseil d'Etat. C'est le bon sens même et, de toute façon, nous ne faisons que respecter la loi.

Le bon fonctionnement de l'administration requiert une présence régulière de l'agent. C'est évident, me semble-t-il. L'actuelle réglementation relative aux congés est devenue un ensemble confus de différents systèmes de congé permettant, de façon presque illimitée, d'être absent, en étant payé ou non. Un regroupement et une simplification systématique sont indispensables en la matière. Cela aboutira à une réduction, non seulement de la durée de l'absence, mais également des systèmes trop différents et des nombreux arrêtés royaux y afférents. Quinze arrêtés royaux seront réduits à un seul.

Certains congés sont utilisés de façon impropre. Il s'agit notamment du congé de maladie, de l'horaire variable et de certains congés de courte durée non rémunérés. Voici quelques exemples.

Tant l'accessibilité accrue des services pour l'utilisateur interne — les agents — et l'utilisateur externe — la population — que la bonne organisation du service lui-même exigent une présence régulière d'agents ayant des fonctions dirigeantes ou autres fonctions clés. C'est pourquoi un certain nombre de fonctions, à partir du rang 13, sont exclues du droit à certains congés. Toutefois, cela n'empêche pas qu'exceptionnellement, ces congés puissent leur être accordés.

Dans le cadre de l'actuelle réglementation, un agent peut pratiquement être absent pour une durée illimitée, de façon non rémunérée, pour des raisons personnelles, familiales ou sociales. Ainsi, on peut prendre jusqu'à cinq ans d'interruption d'une carrière, être absent pour raison familiale pour se consacrer jusqu'à plus de quatre ans à l'éducation de ses enfants. Enfin, on peut obtenir une disponibilité pour convenances personnelles pour des périodes de deux ans renouvelables.

Il est proposé de maintenir l'interruption de la carrière mais de supprimer les deux autres possibilités d'absence de longue durée et de les remplacer par un congé complet sans rémunération, limité à deux ans.

Avec l'interruption de la carrière, ce congé donnera toujours la possibilité d'être absent sept ans pour des raisons familiales, sociales ou personnelles.

Cette mesure ne me semble pas asociale ou antisociale et permet, selon moi, un minimum d'organisation des services. Croyez-moi si vous le voulez, monsieur Daras, mais si je me soucie de questions relatives au personnel, à la famille et au domaine social, il m'incombe également — c'est la raison pour laquelle j'ai été nommé — de me préoccuper de l'organisation et du bon fonctionnement des services.

Actuellement, d'après la réglementation relative aux congés, les agents peuvent travailler à temps partiel selon cinq régimes différents. L'existence de ces cinq régimes manque de clarté, c'est un euphémisme.

C'est pourquoi il est proposé de maintenir l'interruption de la carrière à mi-temps et de réduire les quatre autres régimes à un seul système. On fait du travail à temps partiel un droit auquel est liée une mise au travail de remplacement maximale. Dans le cadre de la politique de l'emploi, cette mesure va très loin.

Cependant, le manque de transparence, la complexité du système peuvent parfois servir les intérêts de certains dont ceux qui, actuellement, réagissent le plus violemment. En effet, des spécialistes «*ès congés*» — permettez-moi ce néologisme — se sont développés, un peu comme dans le domaine de la fiscalité. On pourrait considérer qu'il existe des «*congésistes*» de la même manière qu'existent des fiscalistes. Si mon ami M. De Croo était présent, il pourrait certainement me venir en aide dans le choix d'un néologisme acceptable dans la langue française, encore que ce critère ne l'embarrasse pas toujours excessivement. *(Sourires.)*

Le calcul actuel du traitement donne lieu à une utilisation abusive de certains congés non rémunérés. Lorsque l'arrêté royal en la matière sera prêt, je vous en ferai la démonstration. En effet, le traitement est calculé en trentièmes et sur la base de jours ouvrables. Cependant, il est étrange que les jours du week-end soient payés, sauf en période de congé non rémunéré.

Bon nombre de membres du personnel veillent donc — les statistiques le montrent, il ne s'agit donc pas d'un procès d'intention — à ne pas prendre une période continue de congé non rémunéré comprenant un week-end, uniquement parce que ces jours de week-end sont payés. Selon moi, il est plus logique que seules les prestations ou les congés rémunérés des jours ouvrables soient payés.

S'il est adopté, le nouvel arrêté prévoira que le traitement en trentièmes soit calculé sur la base de jours ouvrables.

J'en viens à présent à un autre exemple.

L'agent peut prendre jusqu'à trois mois de congé parental non rémunéré lors de la naissance d'un enfant. Pour faciliter la combinaison travail et famille, le ministre de l'Emploi et du Travail plaide en faveur de l'introduction d'une interruption réduite de la carrière aussi bien après la naissance d'un enfant qu'en cas d'adoption.

C'est pourquoi on liera le bénéfice de la prime de l'interruption réduite de la carrière au congé parental existant, ce qui constitue, selon moi, une mesure positive.

L'agent peut également prendre quarante-cinq jours de congé non rémunéré par an pour des motifs impérieux d'ordre familial. Pour différentes raisons, ce congé est utilisé de façon impropre comme travail à temps partiel.

Le congé pour motifs impérieux est limité à trente jours ouvrables et ne peut être pris que pour certains événements attestables qui requièrent l'intervention impérieuse et nécessaire de l'agent.

En outre, l'agent peut obtenir quatre jours de congé par an lorsque sa présence à son domicile est nécessaire pour un parent malade habitant sous le même toit. Citons aussi le congé de quatre jours pour don de moelle épinière. Chaque fois que le cas se présente, on obtient un jour de congé pour don de sang ou de plasma.

A ce sujet, je viens de recevoir une lettre d'un professeur éminent en matière de plasma. Il estime que ce genre de congé équivaut à un paiement et doit dès lors absolument être supprimé. Je remettrai cette lettre pour avis à mon collègue ayant notamment la Santé publique dans ses attributions. En effet, si la faculté juge dangereux — tels sont les termes de la lettre — de procéder de la sorte, il est certain qu'il conviendra d'aviser.

Dans le projet de loi relatif aux dons de sang et d'organes en discussion, le législateur prévoit le principe du non-paiement pour ces dons.

Il est également possible de bénéficier de cinq jours de congé pour accompagner des malades ou des handicapés en vacances.

Tous ces congés sont regroupés en congés exceptionnels et sont limités à un contingent de huit jours ouvrables par an, ce qui me semble tout de même appréciable.

Afin de réduire l'usage abusif de l'horaire variable, il est proposé de limiter le congé de récupération à un demi-jour par mois. Or, que constatons-nous, monsieur Daras? Dans certaines administrations, preuve à l'appui, des heures supplémentaires qui ne sont requises de personne et qui ne sont nullement nécessaires aux besoins du service sont prestées pour être récupérées en jours de congé. Or, il me semble que des heures supplémentaires ne devraient être prestées qu'en cas de nécessité.

Il est illogique de demander simultanément, d'une part, une réduction des heures de travail et, d'autre part, la possibilité d'effectuer des heures supplémentaires, non nécessaires au service, pour obtenir un jour et demi de congé par mois, congé qui, de plus, est cumulable, selon certains.

En outre, chaque service devra prévoir une permanence de 8 heures 30 à 18 heures à répartir entre le chef de service et ses proches collaborateurs de niveau 1. Ces fonctionnaires désignés seront coresponsables de la présence régulière des autres membres du personnel du service.

Il n'y a pas de propositions pour réprimer l'utilisation abusive du congé de maladie. La solution à ce problème doit être recherchée davantage dans le développement d'une médecine de contrôle efficace que dans la réforme du congé de maladie. Sur ce point nous sommes d'accord.

Je ne suis pas certain que tous se réjouiront du développement d'une médecine de contrôle efficace. Je dispose d'ailleurs de statistiques qui peuvent le démontrer. Dans le cadre de la restructuration de la fonction publique fédérale, la médecine de contrôle sera transférée au département d'administration générale à créer. Nous saisissons l'occasion pour mettre sur pied une médecine de contrôle plus efficace et plus effective. Il n'est donc pas question de toucher aux congés de maladie. Une utilisation abusive de ceux-ci implique forcément un abus dans le chef du médecin.

J'insiste sur le fait que la simplification s'opérera dans l'intérêt des services du personnel, lesquels ne devraient pas seulement assurer une administration élémentaire du personnel mais devraient également évoluer vers des services offrant des instruments pour gérer le personnel. De nombreuses procédures et prescriptions font que les services du personnel sont confrontés à du travail administratif superflu, notamment — et ce n'est pas négligeable — par le traitement des congés et absences dans un système beaucoup trop compliqué.

Dans le domaine de la gestion du personnel, l'administration est la mieux placée pour prendre des décisions en matière de congés et d'absences, et le fait que le ministre signe les décisions en la matière constitue une étape superflue.

Pour arriver à un traitement rapide des demandes de congé, le nouvel arrêté relatif aux congés disposera que toutes les décisions concernant l'octroi de congés, hormis quelques exceptions, seront prises par le fonctionnaire dirigeant ou le fonctionnaire qu'il a délégué à cet effet. Je ne vois pas pourquoi, comme c'est le cas aujourd'hui, les ministres devraient encore s'occuper de cela.

Le calcul du droit aux vacances s'effectue sur la base des prestations de l'année en cours pendant laquelle les vacances sont prises. Cette situation oblige constamment les services du personnel à recalculer au cours de l'année les droits aux vacances pour les membres du personnel effectuant des prestations réduites.

C'est la raison pour laquelle il est proposé de calculer dorénavant le droit aux vacances sur la base des prestations de l'année civile précédente. Il s'agira là aussi d'une proposition. Cela permettra aux services du personnel de calculer une fois par an les droits aux vacances simultanément pour tous les membres du personnel.

J'en viens au calcul du droit au congé de maladie. D'emblée, je dirai que cette expression me gêne, même si elle est d'utilisation fréquente. Oui, on en est arrivé à considérer le congé de maladie de fin de carrière comme un droit. Le calcul de ce droit au congé de maladie s'effectue selon un système encore plus compliqué.

Le « capital de maladie » sera calculé au prorata des prestations de l'année civile passée. Je me demande pourquoi mes services n'ont pas protesté contre cette formulation. Je trouve pour le moins singulier — sans doute ne me contredirez-vous pas, monsieur Daras — que les expressions « droit au congé de maladie » et « capital de maladie » fassent partie du langage couramment usité dans l'administration.

M. Dierickx (Agalev). — Il s'agit d'un terme marxiste. Le capital correspond à l'accumulation de maladies.

M. Tobback, ministre de l'Intérieur et de la Fonction publique. — Eh bien, je propose que M. Dierickx s'arrange avec Karl Marx. Ils auraient sûrement des choses à se dire!

Selon la réglementation actuelle relative aux congés, un agent peut introduire un recours auprès d'une commission lorsque certains congés lui sont refusés.

Des membres du service de l'administration générale s'occupent à temps plein de cette commission. Il va de soi que ces personnes demandent des jours de congé en compensation de leurs heures de prestations supplémentaires! En outre, la commission est présidée par un magistrat. Les services du personnel et les organisations syndicales y sont chaque fois représentés par trois membres. De nombreuses personnes s'occupent donc des recours introduits contre le calcul, l'octroi ou le refus des congés.

Dorénavant, selon le nouvel arrêté royal, les congés constitueront un droit, sauf pour les agents du rang 13. Le droit ne sera pas contestable, ce qui ôte toute possibilité d'appel: aucun recours ne sera possible contre le refus d'une demande de congé introduite par un agent du rang 13. A la suite de ces modifications, le rôle de la commission deviendra superflu. La commission de recours en matière de congés, de disponibilités et d'absences n'aura plus de raison d'être et sera donc supprimée. J'espère que les magistrats et personnes qui y travaillent pourront alors se consacrer à des domaines où leur dévouement et leurs qualités seront plus utiles.

J'en viens au remplacement des agents absents. L'offre reste large et sera suffisamment utilisée pour des besoins sociaux, familiaux et personnels. En outre, je répète que ces congés deviendront un droit. Dans le cadre de la politique de l'emploi, il est nécessaire d'y lier une mise au travail de remplacement souple et maximale. Un système plus adéquat sera donc élaboré.

Pour ce qui est de la concertation avec les organisations syndicales et du calendrier, les lignes de force sont actuellement coulées dans un arrêté royal qui sera soumis au Conseil des ministres durant ce mois de décembre. Cet arrêté aurait déjà pu être présenté en novembre si l'attention des ministres n'avait pas été retenue par les problèmes survenus dans le cadre de la présidence européenne et du plan global.

Conformément au statut syndical et à la loi, l'arrêté royal fera ensuite l'objet de négociations avec les organisations syndicales représentatives. Je puis déjà vous assurer que je serai ouvert à toute suggestion sérieuse susceptible d'améliorer le texte de l'arrêté. Dès lors, je ne doute pas que nous pourrions apporter au texte qui sera soumis par le Gouvernement des modifications allant dans le bon sens et tenant compte des préoccupations syndicales. Je souhaite toutefois qu'un système plus clair et plus équitable soit mis sur pied pour les personnes qui accomplissent correctement leur travail. (*Applaudissements.*)

M. le Président. — La parole est à l'interpellateur.

M. Daras (Ecolo). — Monsieur le Président, le sujet étant « foisonnant », si je puis dire, je ne désire pas entamer une discussion qui relèverait plus des travaux d'une commission que de ceux d'une séance publique.

J'observerai donc les réactions que suscitera la réponse du ministre auprès des diverses personnes qui m'avaient sollicité pour développer cette interpellation. Par ailleurs, je ne manquerai pas de suivre cette problématique durant les mois à venir.

M. le Président. — La parole est à M. Tobback, ministre.

M. Tobback, ministre de l'Intérieur et de la Fonction publique. — Monsieur le Président, les suggestions des syndicats représentatifs seront sérieusement discutées et prises en considération. Je reste, en outre, ouvert à toutes les suggestions positives des membres du Sénat et de la Chambre.

M. le Président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

INTERPELLATIE VAN DE HEER VERREYCKEN TOT DE MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN EN AMBTENARENZAKEN OVER «HET OPTREDEN VAN POLITIE-COMMISSARIS EN BURGEMEESTER BIJ HET KONINKLIJK BEZOEK IN ANWERPEN»

INTERPELLATION DE M. VERREYCKEN AU MINISTRE
DE L'INTERIEUR ET DE LA FONCTION PUBLIQUE SUR
« LE COMPORTEMENT DU COMMISSAIRE DE POLICE
ET DU BOURGMESTRE LORS DE LA VISITE ROYALE A
ANVERS »

De Voorzitter. — Aan de orde is de interpellatie van de heer Verreycken tot de minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken over « het optreden van politiecommissaris en burgemeester bij het koninklijk bezoek in Antwerpen ».

Het woord is aan de interpellant.

De heer Verreycken (Vl. Bl.). — Mijnheer de Voorzitter, het is een onbetwist democratisch recht om « Leve de Koning » te roepen. Wie dit aanneemt, en de vaststelling ervan als overbodig beschouwt, moet ook aannemen dat het een even democratische recht op vrije meningsuiting is om gevoelens te uiten die de tijdelijke machtshebbers niet welgevallig zijn. Ook het « geweldloze » uiten van de verwerping van een monarchistische staatsvorm moet een democratisch recht zijn. Zoniet is artikel 14 van de Grondwet het meest hypocriete artikel, en zou het beter worden vervangen door: het recht op meningsuiting is enkel gewaarborgd aan de machtsdweilers.

Op 4 november bracht Albert II een relatiebezoek aan de franskiljonse kolonie te Antwerpen. Er waren die dag, blijkens persramingen, evenveel toejuichers als er bezoekers waren in de Antwerpse diertuin. Dit bezoek in mineur, waarbij zelfs de groet vanaf het stadhuisbalkon werd beperkt tot een persmoment bij gebrek aan belangstelling vanwege de driftig gevelfotograferende Japanse toeristen, zou geen verdere bespreking waard zijn, ware het niet dat die dag alle normen van de welgevoeglijkheid door de bevelvoerders van de ordediensten werden weggelaten.

Vlaamse jongeren, die zeker niet allemaal bij het Vlaams Blok kunnen worden gecatalogiseerd, maar die deel uitmaken van de brede Vlaamse Beweging, meenden de Koning te moeten confronteren met hun verzuchtingen naar amnestie en naar onafhankelijkheid. Het confronteren van een monarch met voor- en tegenstanders behoort tot de geplogenheden van elke open maatschappij. Het afschermen van een monarch tegen elke blijk van ongenoegen daarentegen, schept Chinees-communistische en ex-tsaristische toestanden. Net zoals het in de val lokken van manifestanten, naar Hongaars model, verwijst naar een totalitair denken.

Dezelfde Vlaamse jongeren, gesterkt door de wetenschap dat geweldloze vrije meningsuiting door de Grondwet is gewaarborgd, maakten zelfs afspraken met de ordediensten. Met een officier van de BOB, van wie dus kan worden verondersteld dat hij gemandateerd was om namens de ordediensten te spreken, werd een mini-vergadering belegd. Daarbij werd afgesproken dat op een welbepaalde plaats zou worden betoogd, zonder gebruik te maken van geweld of van enig projectiel, waarmee eieren, tomaten en dergelijke werden bedoeld.

De Vlaamse jongeren vertrouwden op deze afspraken, die overigens reeds in Gent en in Brugge, bij gelijkaardige manifestaties, correct werden nageleefd door de beide partijen. Het voorafgaande gesprek met een officier van de ordediensten kan zeker als aanvraag tot manifestatie worden beschouwd, terwijl de opgelegde normen als toelatingsvoorwaarden moeten worden opgevat.

De betrouwbaarheid van de politiediensten werd echter onherstelbaar beschadigd, toen paniekerige officieren, die tot een andere politiedienst behoorden en die werden geleid door een burgemeester die hooghartig de BOB-afspraken negeerde, opdracht gaven tot voorleiding van de herkenbare manifestanten. Het geroemde vijfhoeksoverleg van de minister blijkt dus zelfs niet te functioneren tussen twee politiediensten. De vrees dat in de toekomst geen afspraken meer zullen worden gemaakt, is allerminst denkbeeldig, en verzwakt enkel de mogelijkheden tot ordehandhaving.

Alvast de circa 120 voorgeleiden zullen vanaf die vierde november andere wegen zoeken om vrij hun mening te uiten. De enige die verantwoordelijkheid draagt voor de toekomstige oncontro-

leerbaarheid, zal niet de woordvoerder van de manifestanten zijn, maar de woordbrekende officier, en de opdrachtgevende burgemeester, van vier november.

Zelfs personen die geen enkel uitstaans hadden met de manifestanten werden voorgeleid. Zo werd mij het geval gemeld van een heer, die zich op de — aan de politie door de manifestanten zelf meegeedeelde — verzamelplaats bevond. Samen met zijn twee kinderen van zes jaar oud, werd hij urenlang vastgehouden, zonder enige aanwijsbare reden. In totaal werden trouwens circa 20 minderjarigen elk voor zes uur opgesloten, zonder opgaven van redenen en in de meeste gevallen zelfs zonder dat hun ouders op de hoogte werden gebracht. Dit lijkt mij een ernstige blijk van machtsmisbruik en tegelijk van wetsverkrachting te zijn.

Een tweede ernstige deontologische fout werd alleszins begaan in het geval van een twintigjarig meisje. Zij werd door twee agenten in bedwang gehouden en ondertussen door een derde mannelijke agent brutaal aan een overal-betastend lijfonderzoek onderworpen. Vermits die gebeurde vlakbij de drukke Meir, waren meerdere mensen hiervan getuige, waarvan één de euvel moed had om te protesteren tegen de onbetamelijke van de betastingen. Hoewel deze protesteerder niets met de zaak te maken had, maar enkel zijn verontwaardiging uitte, werd ook hij opgepakt en voor ondervraging meegenomen.

Aan de opsomming van dwaasheden komt geen einde, want sommige leden van de franskiljonse kolonie meenden blijkbaar dat de onzalige hoogdagen van de repressie hen opnieuw toelachten, en gebruikten hun handen en vooral hun voeten om reeds geboeide manifestanten te lijf te gaan. Wanneer een der stampende dames zich hierop beroemde bij de burgemeester, het administratieve hoofd van de politie, kon een journalist de felicitaties van deze burgemeester aan het bewuste « sujet » optekenen.

Met andere woorden: wie zich beroemt op een strafbaar feit, op het toebrengen van slagen en verwondingen aan weerlozen, mag op gelukwensen rekenen vanwege de overheid, meer bepaald van het hoofd van de politie, van degene die verantwoordelijk zou moeten zijn voor de toepassing van de wet.

Ook het opleiden van democratisch verkozen mandatarissen uit gemeenteraad- en provincieraad, nog vooraleer van enige manifestatie sprake was, moet worden gelaakt. Het vermoeden dat zo lastige getuigen werden verwijderd, kan niet zomaar worden weggewuifd. Vermits meerdere van deze mandatarissen zich nadrukkelijk kenbaar maakten bij de ordediensten, kan hier niet meer van vergissingen worden gesproken. Zij brachten zes uur door, met zes personen in een eenmanscel. Vergelijkingen met politiestaten zijn hier zeker niet misplaatst.

Mijnheer de minister, hier werden, gevolg gevend aan uw oproep, alle middelen gebruikt om mandatarissen het zwijgen op te leggen. Ook ondemocratische middelen. Hier werd voorkomen dat democratisch verkozenen getuigen zouden zijn van de paniekerreactie van bevelvoerders, en van hun bevelen tot wetsontkrachting.

Toch bleef de meerderheid van de politie-agenten kalm, dat blijkt uit contacten met het corps, en reageerden velen onder hen eerder verstoord op de paniekerige woordbreuk van hun bevelgever. Hun kalmte werd enkel in de schaduw gesteld door de gemene wijze waarop enkele « vakbondsgagenten » zich misdroegen.

Ik meen dat een stad niet gebaat is met enkele brutale agenten, geleid door een paniekerend hoofdofficier, die politieke overwegingen verwarren met ordehandhaving. Dergelijke elementen bezitten niet de nuchtere objectiviteit die van hen mag worden verwacht bij aanwerving en selectie tot officier.

Het zal de minister duidelijk zijn dat ik hier niet de opdracht heb om de belangen te verdedigen van één familie, zelfs niet al heet die familie « van Sachsen-Coburg ». Evenmin moet ik de belangen verdedigen van één vakbondsgroep, noch van één kaste in de samenleving. Zelfs niet wanneer deze vakbondsgroep de franskiljonse kaste, steunpilaar van het regime, zonder enig voorbehoud meent te moeten verdedigen. Ik heb hier de opdracht, de nationalistische opdracht, om de belangen van een volk te verdedigen. En Vlaanderen is niet gediend met een afgeschermd monarch, noch met de bestrijding van een democratische ventielpartij « met alle middelen » door vakbondsmilitanten. Vlaanderen is allerminst

gediend met een burgemeester die de franskiljonse fossielen meent te moeten gelukwensen. Vlaanderen is enkel gediend met respect voor de vrijheid van meningsuiting, ook voor nationalist die niet regimevriendelijk zijn en die dit geweldloos willen laten blijven.

Ik verneem graag van de minister hoeveel meerderjarigen en hoeveel minderjarigen werden opgebracht. In wiens opdracht werd de afspraak met de manifestanten genegeerd? Zal hij de Antwerpse burgemeester laken, wegens het toejuichen van wets-overtredingen? Welke maatregelen zal hij nemen om een politie-commissaris, die zeker de deontologische opdracht heeft om alle burgers gelijk te behandelen, op zijn plichten te wijzen?

In Antwerpen is het beter om na aanhouding van bekenden onmiddellijk een betoging te organiseren naar de plaats waar de voorgeleiden zich bevinden. Bij rellen met allochtonen leidde dit immers tot de onmiddellijke vrijlating van de betrokkenen. Ik wilde echter deze, blijkbaar succesvolle, pressie niet uitproberen. Ik acht het meer tot mijn opdracht behorend hier deze vragen te stellen en van mijn ongenoeven blij te geven.

Mijnheer de minister, ik ben er echter niet zo zeker van dat u deze visie — het niet-betogen, maar democratisch ondervragen — naar waarde zult schatten. Uw antwoord zal mij misschien van het tegendeel kunnen overtuigen. Ik wacht dus af, om te vernemen waar uw voorkeur naartoe gaat: naar het gewelddadige onderdruken van de vrije meningsuiting of naar het democratische gesprek.

Het democratische gesprek werd alvast afgewezen door een lid van de koninklijke hofhouding, die blijkens meerdere persverslagen verklaarde dat de Vlaamse jongeren een guerilla voerden en dat hij hen daarom de oorlog verklaarde. Deze oorlogsverklaring is toch wel een nieuw feit en kan voor een escalatie zorgen. Ik vraag me af of een ambtenaar zomaar een oorlogsverklaring kan afleggen en daarmee eigenlijk namens het Hof de ordediensten kan opdragen om de vrije meningsuiting onmogelijk te maken.

Mijn bijkomende vraag is dan ook duidelijk. Zal de minister de betrokken ambtenaar tot de orde roepen en hem erop wijzen dat niet hij, maar de wetgever de wetten maakt, waaraan iedereen zich te houden heeft?

De Vlaamse jongeren respecteerden de wet en respecteerden de afspraken met de ordediensten. Zij meenden geweldloos te mogen manifesteren maar reeds vóór de manifestatie werd hen het recht op vrije meningsuiting ontnomen. Hun vertrouwen werd beschaamd en kan enkel deels worden hersteld wanneer de minister de wetsovertreders op hun plichten wijst. (Applaus.)

De Voorzitter. — Het woord is aan minister T. Toback.

De heer Toback, minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken. — Mijnheer de Voorzitter, zoals het Reglement voorschrijft, zal ik antwoorden op de vragen die senator Verreycken mij heeft gesteld, maar niet op al de onzin die hij daaromtrent heeft uitgekraamd.

Hij heeft mij gevraagd hoeveel meerderjarigen en hoeveel minderjarigen er werden opgebracht. Er werden 109 personen opgebracht waaronder 18 minderjarigen en dus niet meer dan 20 zoals de interpellant beweert. Dit bewijst dus dat daar allemaal Vlaamse jongeren waren.

Ik heb geen kennis van welke schriftelijke aanvraag of vergunning ook. Normalerweise moet men een toelating hebben om een betoging te organiseren. Trouwens, indien al een aanvraag zou zijn ingediend zou het wel zeer onvoorzichtig zijn geweest een toelating te geven vermits het recht om «Leve de Koning» te roepen dient te worden gegarandeerd. Indien anderen wat anders willen roepen moeten zij dat roepen op een andere dag en op een andere plaats, maar men moet beide groepen niet op dezelfde plaats laten bijeenkomen. Ook dat is een middel van het recht om de bescherming van de enen en van de anderen te garanderen.

Ik heb geen kennis van het aanmoedigen van wetsovertredingen door de Antwerpse burgemeester. Ondanks alles wat de heer Verreycken uitkraamt heb ik daarvan geen spoor. Door de betrokkenen werd over de politiediensten geen enkele klacht wegens onwettig afstaven ingediend. Misschien gebeurde dat wel bij het parket, maar daar heb ik geen zaken mee zolang geen

vervolg is ingesteld en geen uitspraak werd gedaan door een rechtbank. Ik heb bijgevolg de Antwerpse burgemeester niet te laken of te prijzen.

De vuige manier waarop de heer Verreycken probeert de hoofdpolitiecommissaris tegen een deel van zijn personeel uit te spelen verbaast mij niet. Ik meende echter niet dat hij zo laf zou zijn een ambtenaar aan te vallen die hier geen kans krijgt om zich te verdedigen, in de veronderstelling dat hij het al de moeite zou vinden om zich tegen de heer Verreycken te verdedigen. Ik vind dat alleszins niet de moeite. (Applaus.)

De Voorzitter. — Het woord is aan de interpellant.

De heer Verreycken (Vl. Bl.). — Mijnheer de Voorzitter, eigenlijk had ik vanwege de minister geen ander antwoord verwacht. Ik stel vast dat de minister geen kennis heeft van enige afspraak, dat hij dus onwetend is. Ik stel ook vast dat hij geen weet heeft van de aanmoediging van wetsovertredingen door de burgemeester. Hoewel ik hem daarvan nu duidelijk en formeel op de hoogte heb gebracht blijft hij nog altijd vertellen dat hij onwetend is. Ik neem wel aan dat de minister geen kranten leest en dat hij daarom niet op de hoogte is van de feiten die ik hier aanbreng.

Ik vraag mij af of minister Toback wel weet dat hij minister van Binnenlandse Zaken is en in die functie verantwoordelijk voor wat in Antwerpen is gebeurd. Vermoedelijk zal de minister ook deze opmerking als onzin bestempelen, het enig antwoord dat hij kan geven. De baarlijke nonsens die de minister in zijn antwoord vertelt om te reageren op mijn schijnbare onzin dient alleen maar om de fouten goed te praten van zijn partijgenoten, met name de burgemeester en een lid van het politiecorps.

Van onpartijdigheid van de minister is hier helemaal geen sprake meer. De minister stemt erin toe dat de wet, ja zelfs de Grondwet, wordt overtreden al naargelang van de politieke identiteit van de slachtoffers. Zo'n houding leidt regelrecht naar een autoritair regime, ik zou haast zeggen naar een marxistisch regime. Nu moet men weten dat de minister ooit verklaard heeft dat niet Marx fout zat, maar dat men nog altijd niet de juiste personen had gevonden om zijn ideeën uit te voeren. Ik neem dus aan dat de minister geen probleem zou hebben met een marxistisch regime dat spooktreinen met nationalist zou vullen. Hij zou dan ook kunnen zeggen dat hij daarover onwetend is, dat hij ter zake geen verantwoordelijkheid draagt.

Vanuit mijn opdracht zal ik een ondemocratische denkwijze als die van de minister van Binnenlandse Zaken met alle democratische middelen blijven bestrijden.

Mijnheer de Voorzitter, tegen beter weten in zullen wij alleszins tot besluit van deze interpellatie een gemotiveerde motie indienen. (Applaus.)

De Voorzitter. — Het woord is aan minister Toback.

De heer Toback, minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken. — Mijnheer de Voorzitter, ik daag de heer Verreycken uit mij de tekst te bezorgen met de zienswijze over het marxisme die hij mij vandaag toeschrijft.

Gisteravond laat heb ik nog op de televisie kunnen zien wat de geestesgenoten en de voorgangers van de heer Verreycken in 1944 met de Vlaamse jeugd hebben aangericht. De heer Verreycken en de zijnen hebben op dit gebied geen recht van spreken.

De heer Verreycken (Vl. Bl.). — Mijnheer de Voorzitter, ik vraag het woord voor een persoonlijk feit.

De heer Toback, minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken. — Ik heb de indruk dat ik het Vlaams Blok geraakt heb daar waar het zwart ziet.

De Voorzitter. — De heer Verreycken heeft het woord voor een persoonlijk feit.

De heer Verreycken (Vl. Bl.) (persoonlijk feit). — Mijnheer de Voorzitter, de minister trekt een bron in twijfel waarnaar ik heb verwezen. Ik zal hem een copie bezorgen van het tijdschrift waarin

een interview met de minister verschenen is en waaruit zal blijken dat ik niets heb verzonnen. De minister beschuldigt mij dus volkomen ten onrechte van onbetrouwbaarheid.

Ook zijn verwijzing naar de Vlaamse jeugd van 50 jaar geleden, toestand waarvoor ik niet aansprakelijk ben, kan ik niet op prijs stellen. Ik betreur dat de minister niet de originaliteit heeft om actuele argumenten te vinden. Ik ben geboren in 1943. Wie mij oorlogsfeiten in de schoenen wil schuiven, moet ofwel oerdom zijn ofwel geweld onttellingent.

De heer De Loor (SP). — De minister heeft over uw voorgangers gesproken.

De Voorzitter. — Tot besluit van deze interpellatie heb ik twee moties ontvangen.

De eerste, ingediend door de heren Buelens en Peeters, luidt:

« De Senaat,

Beluisterde de uiteenzetting van Wim Verreycken tot de minister van Binnenlandse Zaken en diens antwoord.

Gesproken werd over de incidenten naar aanleiding van het koningsbezoek aan Antwerpen op 4 november 1993.

De Senaat meent dat:

— In het bewuste bezoek geen reden kan worden gevonden om meerdere wetten te laten overtreden door politie-overheden;

— Het recht op vrije meningsuiting onverkort moet worden gewaargord, ook aan nationalisten;

— De minister hierover de nodige opmerkingen en richtlijnen dient te verstrekken aan de betrokken ordehandhavers. »

De tweede, ingediend door de heren Hermans, De Loor en Henneuse, luidt:

« De Senaat,

Gehoord de interpellatie van de heer Verreycken en het antwoord van minister Tobback,

Gaat over tot de orde van de dag. »

« Le Sénat,

Ayant entendu l'interpellation de M. Verreycken et la réponse du ministre Tobback,

Passe à l'ordre du jour. »

Wij stemmen later over de eenvoudige motie, die de voorrang heeft.

Nous procéderons ultérieurement au vote sur la motion pure et simple, qui bénéficie de la priorité.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

INTERPELLATION DE M. HASQUIN AU MINISTRE DE L'INTERIEUR ET DE LA FONCTION PUBLIQUE SUR «LES MESURES A L'ETUDE QUANT A L'AVENIR DE L'ENSEIGNEMENT PROVINCIAL DU BRABANT A BRUXELLES»

INTERPELLATIE VAN DE HEER HASQUIN TOT DE MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN EN AMBTENAREN-ZAKEN OVER «DE GEPLANDE MAATREGELEN BETREFFENDE HET DOOR DE PROVINCIE BRABANT GEORGANISEERDE ONDERWIJS TE BRUSSEL»

M. le Président. — L'ordre du jour appelle l'interpellation de M. Hasquin au ministre de l'Intérieur et de la Fonction publique sur «les mesures à l'étude quant à l'avenir de l'enseignement provincial du Brabant à Bruxelles».

La parole est à l'interpellateur.

M. Hasquin (PRL). — Monsieur le Président, nul n'ignore plus qu'à la suite des Accords de la Saint-Michel et de la Saint-Quentin, on enregistra, à la date du 1er janvier 1995, le passage de

l'enseignement provincial situé sur le territoire de la Région de Bruxelles-Capitale à la COCOF, c'est-à-dire la Commission communautaire française, et à la *Vlaamse Gemeenschapscommissie* appelée, dans le jargon juridique bruxellois, la COCON.

La préparation de cet événement important semble se dérouler dans la plus grande discrétion. Je me fais ici l'écho d'un certain nombre d'inquiétudes formulées par les responsables d'établissements scolaires et les enseignants de la Région de Bruxelles-Capitale, qui ont l'impression de ne plus avoir guère d'interlocuteurs dans la mesure, notamment, où le seul député permanent bruxellois susceptible de répondre à certaines de leurs questions est actuellement gravement malade. Un manque de dialogue est donc indiscutablement à déplorer.

Les personnes concernées souhaiteraient en savoir davantage sur l'évolution des négociations. Mon interpellation consiste donc essentiellement à vous poser une série de questions, monsieur le ministre, de façon à recevoir des renseignements nous permettant d'y voir plus clair. Il faut, en effet, constater qu'une certaine opacité règne actuellement en ce qui concerne ce problème, par ailleurs éminemment complexe.

Tout d'abord, il semble que des groupes de travail aient été constitués sous votre responsabilité, monsieur le ministre. Nous voudrions connaître les partenaires qui discutent, à ce jour, de l'avenir de l'enseignement provincial sur le territoire de la Région de Bruxelles-Capitale. La Commission communautaire française et la *Vlaamse Gemeenschapscommissie* sont-elles déjà associées à ces discussions, de même que les directions d'établissements scolaires et certaines organisations représentatives du personnel enseignant? Je souhaiterais obtenir une réponse à cette première question.

Ensuite, des rumeurs circulent à propos de la reprise de certains établissements par des pouvoirs organisateurs existants. Cette éventualité peut en effet présenter quelque avantage dans un certain nombre de circonstances. La ville de Bruxelles, par exemple, dispose déjà d'un réseau important et très structuré. Par ailleurs, des institutions universitaires appartenant aux deux régimes linguistiques ont déjà été approchées par des responsables de l'enseignement supérieur de type long. Ma question est la suivante: cette éventualité, qui peut, je le répète, présenter certains avantages, est-elle envisagée et les représentants de ces pouvoirs organisateurs ont-ils été conviés aux négociations?

Troisième question: dans l'état actuel des choses — on peut d'ailleurs s'en réjouir —, l'enseignement organisé par les pouvoirs publics constitue, à Bruxelles, un ensemble équilibré. En d'autres termes, une sorte de pacte de non-belligérance a été conclu. Une volonté existe, depuis plusieurs dizaines d'années, d'organiser une complémentarité à l'intérieur du réseau public. Des contacts ont-ils été établis avec les responsables de ces pouvoirs organisateurs en vue de sauvegarder la complémentarité à laquelle je fais allusion?

Je sais qu'un certain nombre de dispositions de la loi spéciale du 16 juillet 1993, notamment les articles 61 et 82 à 85, règlent déjà, parfois dans le détail, une série de modalités et sont susceptibles d'apporter des apaisements à bon nombre de fonctionnaires provinciaux.

Cela m'amène à une quatrième question: la reprise de l'ensemble du personnel de ces établissements est-elle assurée — y compris les agents actuellement à charge du pouvoir provincial? Quel sera le régime de pension des agents qui bénéficient aujourd'hui d'un système de pensions provinciales plus favorable que le régime général? Qu'advient-il de certains suppléments provinciaux? Nous pouvons effectivement nourrir quelques inquiétudes à ce sujet.

Un cas de figure semble ne pas avoir été abordé par la législation. La loi parle des établissements d'enseignement. Lorsque l'on consulte les rapports de la province, on constate qu'elle-même, dans ses annexes — au moment où elle dresse la liste des établissements relevant de son autorité —, distingue soigneusement les institutions provinciales d'enseignement d'autres institutions. Dans ces dernières, je trouve, par exemple, la Station d'essais et d'analyses du CERIA et l'Institut de recherches du CERIA. Quel sera leur sort? Est-il lié aux établissements d'enseignement ou ces

institutions auront-elles une destinée particulière, et laquelle? Vous imaginez aisément que ceux qui font vivre ces institutions ou qui en vivent s'interrogent à ce sujet.

Cinquième question : comment seront gérés les bâtiments et les services communs abritant, aujourd'hui, à la fois les sections francophone et néerlandophone? On pense automatiquement au cas compliqué du CERIA dans lequel sont imbriquées une série d'institutions — néerlandophones et francophones — dont les services communs — services techniques et bibliothèque — sont assurés par une grande administration centrale. La question qui nous vient immédiatement à l'esprit est celle-ci : risquons-nous de nous retrouver, pour la bibliothèque du CERIA, dans la situation — qui a fait couler beaucoup d'encre à l'époque et qui a souvent fait sourire — de la bibliothèque de l'Université de Louvain dont la division est survenue après 1968?

Sixième question : la COCOF dispose-t-elle — ou disposera-t-elle — de l'administration indispensable pour assurer ce nouveau service auquel elle n'était pas préparée jusqu'à présent? Dans le cas où des fonctionnaires provinciaux seraient affectés à cette administration, s'est-on enquis de leur régime linguistique? Cette question vaut également pour la *Vlaamse Gemeenschapscommissie*.

Septième question : qu'advient-il — problème éminemment compliqué — de l'annexe de certains établissements situés hors du territoire de la Région de Bruxelles-Capitale? A contrario, qu'advient-il d'implantations bruxelloises d'écoles situées dans le Brabant wallon? Il existe ainsi deux ou trois exemples d'établissements dont le siège principal se trouve à Bruxelles mais dont les annexes sont situées en Brabant wallon, et inversement. Il en résulte des problèmes particulièrement compliqués qui, à première vue, ne seront pas aisés à régler.

Huitième question : qu'advient-il de la cinquantaine d'enseignants dont la charge temps plein est actuellement partagée entre des établissements sis à Bruxelles et d'autres en Brabant wallon?

Enfin, neuvième question : votre collègue de la Communauté française, M. Lebrun, a annoncé avec fracas une réforme profonde de l'enseignement supérieur de type long et de type court. Il a — en tout cas sur papier — dessiné il y a quelques semaines, avec son administration, mais vraisemblablement avec son cabinet et surtout même avec la rue Guimard, un certain nombre de zones d'enseignement mais, chose extraordinaire, la partition du Brabant fut oubliée!

En effet, M. Lebrun prévoit une zone qui comprend à la fois la Région de Bruxelles-Capitale et le Brabant wallon. Comment intégrer la problématique provinciale «bruxelloise» dans ce projet qui concerne ce qu'on a appelé pompeusement, et de manière un peu irréflective, «les grandes écoles» dans la mesure où, vous ne l'ignorez pas, l'enseignement supérieur de type long et de type court est très représenté dans la province de Brabant, que ce soit à Bruxelles ou dans le Brabant wallon?

Bref, cette liste de questions que je viens de poser n'est pas exhaustive. Elle traduit les interrogations qui ont cours aujourd'hui parmi les membres du personnel concerné et, en particulier, parmi les enseignants des réseaux officiels de la Région.

Il est grand temps qu'un maximum d'informations sûres et contrôlables soient données en la matière. Il me paraît indiqué que le ministre de l'Intérieur qui est chargé — appelons cela ainsi — de la liquidation de la province de Brabant réponde lui-même à ces questions.

M. le Président. — La parole est à M. Tobback, ministre.

M. Tobback, ministre de l'Intérieur et de la Fonction publique. — Monsieur le Président, je répondrai d'abord à ce que M. Hasquin a dit en dernier lieu. Je compte en effet me limiter à donner des informations sûres et contrôlables mais cela implique

— et M. Hasquin est suffisamment intelligent pour le reconnaître — une certaine limitation du nombre des questions auxquelles je peux répondre.

En juillet dernier, le jour même où, à 17 heures, fut votée la loi ordinaire par le Sénat, à 18 heures, j'ai réuni à mon cabinet tous les ministres concernés et toutes les parties concernées par la scission du Brabant. En effet, si je suis chargé de la partition — et non de la liquidation — du Brabant selon des procédures convenables et efficaces, je ne suis évidemment que l'homme-orchestre chargé de veiller au bon déroulement de l'opération et je n'ai pas le pouvoir de décider seul. C'est la loi même, et j'y reviendrai.

Les membres du groupe de travail sur la scission de la province de Brabant, que j'ai installés, sont les autorités qui, en application de l'article 61, paragraphe 4, de la loi spéciale du 16 juillet 1993, doivent conclure un accord de coopération sur le transfert du personnel et des biens, droits et obligations de la province de Brabant vers la province du Brabant wallon, la province du Brabant flamand, la Région de Bruxelles-Capitale, les Commis-sions communautaires visées à l'article 60 de la loi spéciale du 12 janvier 1989, relative aux institutions bruxelloises, et vers l'autorité fédérale.

Ces autorités sont : l'autorité fédérale, la Communauté flamande, la Région wallonne, la Communauté française et la Région de Bruxelles-Capitale. Font également partie du groupe de travail les trois Commissions communautaires bruxelloises, la Commission communautaire française, la Commission communautaire flamande et la Commission communautaire commune, qui sont les trois seules institutions actuellement en place qui, en dehors de celles qui participent également à l'accord de coopération, sont associées au partage de la province de Brabant. Tel est donc le cadre constitutionnel et légal de la réforme.

L'opération en cause n'est pas compliquée, mais le nombre de partenaires est assez élevé. Si chacun fait preuve d'un minimum de bonne volonté, la situation ne sera pas inextricable.

Suivant l'article 82 de la loi spéciale du 16 juillet 1993, les membres du personnel de la province de Brabant qui sont affectés à l'enseignement organisé par celle-ci, à la date du 1er septembre 1992, sur le territoire de la Région de Bruxelles-Capitale, seront transférés, à la date du 1er janvier 1995, à la Commission communautaire française ou à la Commission communautaire flamande, selon qu'ils étaient occupés dans un établissement d'enseignement francophone ou néerlandophone. La loi spéciale répond donc aux questions qui se posent en la matière.

Selon l'article 83 de cette loi, il en sera de même des biens, droits et obligations de la province de Brabant relatifs à l'organisation de l'enseignement. Les problèmes seront résolus lorsqu'il sera établi à quel enseignement ces biens, droits et obligations seront affectés. Là se situe le cœur du problème.

Le mandat du groupe de travail technique est limité à la préparation de l'accord de coopération qui réalisera ces transferts conformément aux dispositions susvisées. Le groupe ne prendra d'initiative que dans le cadre de ces dispositions.

J'ajoute que, selon la loi spéciale, l'accord de coopération est obligatoire. Il n'y a donc aucune raison d'associer les pouvoirs organisateurs aux négociations du groupe de travail. La loi spéciale prévoit d'autres dispositions en la matière. Il est humainement compréhensible que les pouvoirs organisateurs soient inquiets et souhaitent intervenir. Cependant, il ne m'appartient pas de conclure des accords avec eux, mais bien avec les futurs pouvoirs compétents en la matière. Je me dois donc de stimuler la négociation avec les futurs responsables des différents instruments que constituent le personnel, les biens, les droits ou les obligations. C'est donc à moi qu'incombera la coordination de ces divers éléments. A la limite, je pourrais me considérer comme le tuteur de l'actuelle province de Brabant — mais soyez rassuré, monsieur Hasquin, ce ne sera pas le cas — et laisser les futurs pouvoirs responsables s'entendre entre eux. Cette façon d'agir serait tout à fait inconséquente et irresponsable. Cependant, je ne suis pas sûr qu'elle soit indéfendable sur les plans juridique et constitutionnel, et certains avocats accepteraient certainement de plaider en ma faveur.

M. Hasquin (PRL). — Ce serait une attitude désinvolte!

M. Tobbacq, ministre de l'Intérieur et de la Fonction publique. — Elle serait tout à fait inacceptable tant politiquement que du point de vue du bon sens. J'ai évoqué cette solution ultime afin de poser le problème.

Aujourd'hui, les membres de l'actuelle députation permanente recherchent à Louvain un bâtiment pour y loger les services de la future province. Je leur suis reconnaissant de l'intérêt qu'ils portent à cette question. Cependant, il n'est pas certain que les responsables de la nouvelle province seront les mêmes que précédemment. Il convient donc de faire une distinction entre le pouvoir légal futur et le pouvoir légal actuel.

En outre, suivant l'article 82, déjà cité, de la loi spéciale du 16 juillet 1993, le personnel transféré est l'ensemble du personnel « affecté — à la date du 1er septembre 1992 — à l'enseignement organisé par la province. » Est donc visé non seulement le personnel enseignant, mais également le personnel employé et ouvrier tous statuts confondus, affecté à un établissement d'enseignement à la date du 1er septembre 1992.

Il me semble, monsieur Hasquin, que cette information répond à votre question relative aux deux centres. Ce problème pourrait évidemment être porté devant le Conseil d'Etat mais, selon moi, il est réglé par la législation.

En ce qui concerne le régime de pension, toutes les mesures seront prises pour assurer aux agents de la province de Brabant admis à la retraite avant le 1er janvier 1995 un service de pension conforme aux décisions prises par la province.

Les nouvelles entités succéderont à la province de Brabant en ce qui concerne les contrats qu'elle a conclus, notamment avec la SMAP en matière de pensions. Il appartiendra à ces entités de négocier, individuellement ou en commun, avec cette dernière d'éventuelles modifications à ce contrat.

Cette situation ne fait pas seulement l'objet d'un débat au sein de cette assemblée; elle est également contestée par la Cour des comptes. La discussion n'est donc pas neuve et à l'heure actuelle on redoute tout changement.

La gestion des bâtiments et des services communs qui abritent aujourd'hui, à la fois, des sections francophones et néerlandophones, comme au CERIA-COOVI, représente une difficulté à laquelle le groupe de travail a déjà été confronté. Une piste est à l'étude. Elle consisterait à établir une copropriété entre toutes les autorités qui participent, par exemple au CERIA-COOVI, par l'attribution, suivant une clé à définir, de certificats de propriété. La gestion proprement dite pourrait être confiée à une société immobilière à laquelle participeraient les autorités concernées. Aucun accord n'est intervenu sur ce point, il n'a d'ailleurs pas encore été demandé. Je ne me prononce pas sur le bien-fondé de cette proposition car je ne l'ai pas examinée. Néanmoins, je voudrais profiter de l'occasion pour affirmer — je sais ce que je risque en faisant part de mon intention — que je ne cautionnerai pas des situations du genre de celle de la bibliothèque de Louvain. Des accords de coopération sont possibles. Que ce soit pour des bibliothèques ou des collections artistiques, je pense que les propriétés doivent être établies, avec la possibilité de rester en indivision, et être utilisées d'une façon convenable. Je m'oppose donc à la destruction de bâtiments en raison de la partition.

Je ne suis pas en mesure de répondre à la première partie de la question de l'honorable membre.

Quant à la deuxième partie de la question, l'article 82 de la loi spéciale du 16 juillet 1993 prévoit expressément que les membres du personnel de la province de Brabant qui sont affectés à l'enseignement organisé par celle-ci, sont transférés, à la date du 1er janvier 1995, à la Commission communautaire française ou à la Commission communautaire flamande, selon qu'ils étaient occupés dans un établissement d'enseignement francophone ou néerlandophone. J'imagine que cette définition donnera lieu à des contestations dans certains cas, dont je n'ai d'ailleurs pas encore connaissance à l'heure actuelle.

L'article 83 de la loi spéciale du 16 juillet 1993 prévoit que les biens affectés à l'enseignement organisé sur le territoire de Bruxelles-Capitale sont transférés, sans indemnisation, à la Commission communautaire française et à la Commission communautaire flamande, conformément à l'accord de coopération à conclure.

En principe, donc, les biens situés en Région wallonne ou en Région flamande et qui sont affectés à l'enseignement organisé sur le territoire de Bruxelles-Capitale sont transférés à la Commission communautaire française ou à la Commission communautaire flamande, suivant qu'ils sont affectés à de l'enseignement français ou flamand. Toutefois, ce transfert n'est pas automatique puisqu'il doit être réglé par l'accord de coopération.

Plusieurs solutions sont envisageables. L'affectation à titre principal peut être considérée comme déterminante. La consultation du personnel concerné devrait, me semble-t-il, être envisagée, mais au moment approprié — j'y reviendrai dans ma conclusion.

Le projet du ministre Lebrun concernant les « grandes écoles » est étranger à la problématique de la scission de la province de Brabant. Dès la conclusion de l'accord, il appartiendra à la Communauté française de s'organiser. Je m'en tiendrai, pour ma part, à la stricte exécution des dispositions de la Constitution et de la loi spéciale relatives au transfert du personnel et du patrimoine de la province de Brabant.

Les craintes exprimées par le personnel de la province de Brabant, pour légitimes qu'elles soient, me paraissent surfaites. Je ne dis pas qu'elles sont incompréhensibles ou inadmissibles, je dis qu'elles me semblent surfaites. Pour couper court à toutes les rumeurs, je tiens à préciser le rôle de chacun dans la procédure que j'ai mise en place.

Le groupe technique de travail est chargé de préparer l'accord de coopération visé à l'article 61, paragraphe 4, de la loi spéciale du 16 juillet 1993. Il est chargé, à ce titre, d'établir des inventaires précis du personnel, des biens, des droits et obligations de la province de Brabant. Il est assisté, pour ce faire, par deux coordinateurs désignés par le Conseil des ministres, MM. Bouchat et Missant, deux inspecteurs des Finances qui œuvrent depuis des années et ont une expérience de ce genre de dossier.

En ce qui concerne le personnel, l'accord de coopération, comme le prévoit la loi spéciale, ne sera conclu qu'après concertation avec les organisations syndicales représentatives du personnel. Il s'agit là, me semble-t-il, d'une garantie importante.

En tout état de cause, le transfert des membres du personnel se fera avec maintien de leur grade, ou avec un grade similaire, et de leur qualité. Ils conserveront au moins la rémunération et l'ancienneté qu'ils avaient ou auraient eues s'ils avaient continué d'exercer dans leur service d'origine la fonction qu'ils exerçaient au moment de leur transfert.

C'est tout ce que je puis vous dire, pour le moment, monsieur Hasquin. Le vote est intervenu le 16 juillet. Depuis lors, il est procédé aux inventaires. Lorsque je vous entends m'adresser un certain nombre de questions, il me vient l'envie d'en ajouter cent autres en fonction des situations que je connais et dont l'évolution est encore inconnue. Le but de l'inventaire et de la mission de MM. Bouchat et Missant et du groupe technique est justement de dégager les divers problèmes. Personnellement, je n'exclus même pas que le Parlement doive adapter l'une ou l'autre partie de la loi pour régler des problèmes qui apparaîtront au cours de l'inventaire.

Je comprends que l'on puisse être inquiet, nerveux ou impatient mais un accord de coopération satisfaisant nécessite un bon inventaire qui permette d'identifier les problèmes afin d'y apporter des solutions. Entre-temps, toute spéculation, même de ma part, hypothéquerait les solutions futures. Je me tiendrai donc aujourd'hui aux termes de ma réponse dont je ne manquerai pas de vous remettre un exemplaire. (*Applaudissements.*)

M. le Président. — La parole est à l'interpellateur.

M. Hasquin (PRL). — Monsieur le Président, je remercie le ministre pour sa réponse très complète.

Je sais parfaitement que ce dossier très mouvant comporte de nombreux aléas. Je n'ignore par ailleurs pas qu'au fil du temps, de nombreuses questions surgissent à l'intérieur du groupe de travail.

Je me permettrai toutefois de poser une question supplémentaire au ministre. Je souhaiterais que sa réponse ne soit pas d'ordre juridique mais politique. Lui paraît-il politiquement

pensable que la députation permanente du Brabant, avant l'échéance du 31 décembre 1994, confie la gestion de certains de ses établissements actuels à d'autres pouvoirs organisateurs, avant tout transfert vers la *Vlaamse Gemeenschapscommissie* ou la COCOF?

M. le Président. — La parole est à M. Tobback, ministre.

M. Tobback, ministre de l'Intérieur et de la Fonction publique. — Monsieur le Président, j'ai donné des instructions strictes — dont je tiens d'ailleurs le texte à votre disposition — au gouverneur afin d'empêcher toute nouvelle création de fonction. J'ai également demandé la prise de recours contre toute tentative de régularisation *in extremis* de situations personnelles.

Enfin, la nature même du groupe de travail et la logique des propos que je viens de tenir concernant mon rôle dans ce domaine font que je demanderai toujours l'avis du futur pouvoir compétent pour toute décision de l'actuel Conseil provincial — certainement encore habilité à les prendre — qui hypothéquerait l'avenir ou constituerait un choix important en matière de gestion d'un établissement provincial ou d'une structure provinciale.

Dès lors, en matière d'enseignement et de tutelle sur la province en général — ses biens, ses obligations ou ses dettes —, je n'agirai pas sans avoir préalablement consulté les Communautés ou les Régions concernées. Il convient toutefois de ne pas surestimer mes possibilités dans des domaines de moindre importance. La province est souvent passée maître dans l'art de créer des situations incontournables. Des décisions évitant le recours du gouverneur sont souvent prises.

L'actuel gouverneur a pris des recours en temps opportun. Durant trois ans, son prédécesseur n'a jamais estimé nécessaire de le faire à quelque égard que ce soit. Je ne prétends pas que certaines choses ne m'échappent pas car je répète que l'actuel gouverneur pratique cet art de façon tout à fait consommée. Dès lors, si vous avez connaissance d'une telle manœuvre, je vous invite à me la signaler afin que j'intervienne et mette le gouverneur en garde contre la nécessité de prendre des recours.

M. le Président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

INTERPELLATIE VAN DE HEER ULBURGHS TOT DE MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN EN AMBTENARENZAKEN OVER «DE HUISVESTING VAN SIKHS IN DE LEGE LUCHTMACHTBASIS VAN SINT-TRUIDEN»

INTERPELLATION DE M. ULBURGHS AU MINISTRE DE L'INTERIEUR ET DE LA FONCTION PUBLIQUE SUR «LE LOGEMENT DE SIKHS DANS LES LOCAUX VIDES DE L'ANCIENNE BASE AERIENNE DE SAINT-TROND»

De Voorzitter. — Aan de orde is de interpellatie van de heer Ulburghs tot de minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken over «de huisvesting van Sikhs in de lege luchtmachtbasis van Sint-Truiden».

Het woord is aan de interpellant.

De heer Ulburghs (Agalev). — Mijnheer de Voorzitter, het probleem dat ik vandaag aankaart is al voor een deel opgelost, maar er blijven toch nog heel wat knelpunten over.

Daarom wens ik de aandacht van de minister nogmaals te vestigen op de schrijnende toestand van de Sikhs-bevolkingsgroep in Sint-Truiden, meestal als goedkope arbeidskrachten tewerkgesteld in de fruitteelt.

Ieder jaar komen er meer gevallen voor van vreemde arbeiders die niet betaald worden nadat ze een week, veertien dagen of soms zelfs een maand hebben gewerkt. Bij anderen wordt vaak 30 tot 50 pct. van hun karig loon afgehouden om in een stal, op een betonnen vloer te slapen. Sommige fruitboeren hebben zich verrijkt op het zweet van deze weerloze mensen, die vaak zijn overgeleverd aan de willekeur van een heuse maffia.

Omwille van de fruitteelt liet de burgemeester van Sint-Truiden politieke en economische vluchtelingen toe, zonder echter te zorgen voor een menswaardige opvang. Men kent de schrijnende verhalen van tientallen mensen die in een zelfde klein huisje moesten leven en slapen. Volgens de verklaringen van burgemeester Cleeren zouden er momenteel te veel Sikhs zijn in de omgeving van Sint-Truiden. Hij sprak over drie à vierduizend Sikhs. Volksvertegenwoordiger Vautmans schrijft in zijn partijblad zelfs dat er zeventienduizend zouden zijn. In feite werden door de VDAB zestienhonderd arbeidskaarten geldig voor 25 dagen, afgeleverd. Een aantal Sikhs vragen onder een andere naam nog een tweede of derde arbeidskaart.

Kort na de uitlatingen dat er te veel Sikhs waren en dat hun huizen brandonveilig waren, werd een brandbom gegooid in één van hun woningen. Na de vredevolle manifestatie tegen racisme op 21 augustus, beloofde burgemeester Cleeren aan de heer Johan De Man, directeur van het Centrum voor gelijkheid van kansen en racismebestrijding, alles te doen als hij maar een alternatief had om de Sikhs een degelijk onderdak te bezorgen. Deze verklaring werd afgelegd tijdens het in orde brengen van een brandonveilige woning. Volgens nieuwsberichten werden de leegstaande gebouwen van de kazerne van de luchtmachtbasis van Brustem, een deelgemeente van Sint-Truiden, door minister Leo Delcroix ter beschikking gesteld van de Sikhs.

Mijn bezorgdheid is dus reeds voor een deel opgevangen. Tot voor kort echter weigerde het college van burgemeester en schepenen om hiervan gebruik te maken. Zij verschuilden zich achter het mom van vrees voor gettovorming. Inmiddels moeten de Sikhs blijven leven in menonwaardige omstandigheden, met bovendien voortdurend de angst elk ogenblik op straat gezet te worden.

Onlangs werd een overeenkomst gesloten tussen het college van burgemeester en schepenen van Sint-Truiden en de ministers van Volksgezondheid en Defensie zodat alle bevoegde instanties op dezelfde golfengete zouden kunnen komen. Ondertussen is ook het probleem met het OCMW opgelost. Tenslotte blijft er het probleem van een aantal gemeentebesturen die om één of andere reden weigeren politieke vluchtelingen in te schrijven.

Mijnheer de minister, op welke wijze kunt u deze gemeentebesturen ertoe verplichten deze politieke vluchtelingen alsnog in te schrijven? (*Applaus.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan mevrouw Van Cleuvenbergen.

Mevrouw Van Cleuvenbergen (CVP). — Mijnheer de Voorzitter, ik wil de interpellatie van de heer Ulburghs in een breder kader benaderen omdat de gebeurtenissen van Sint-Truiden kunnen worden gebruikt om andere zaken in het licht te stellen. Voorts wil ik enkele misverstanden rechtzetten en de zaken actualiseren.

Niet alleen Sint-Truiden wordt met dit probleem geconfronteerd. Het gaat om een wereldwijd migratieprobleem, dat ook te maken heeft met de mensenhandel en met het systeem van asielaanvragen in België.

Rond Sint-Truiden is op sommige piekmomenten een enorm arbeidsaanbod. Het gaat om arbeidsintensief en ondankbaar werk. Daarom is het bijna logisch dat mensen die het in hun eigen land moeilijker hebben, naar het Westen proberen te komen.

Ik betreur dat de interpellatie nu nog plaatsheeft. Het probleem was immers acuut in augustus en het is spijtig dat het nu wordt opgerakeld omdat het soms beter is de zaken in stilte te regelen.

De concentratie van migranten te Sint-Truiden tijdens de voorbije zomer heeft voor de plaatselijke bevolking veel onzekerheid meegebracht omdat iedereen er dicht bij was betrokken en omdat er zoveel negatieve publiciteit werd gevoerd. De cijfers die door de heer Ulburghs werden aangehaald, bewijzen dat het mogelijk is om van een mug een olifant te maken. In Sint-Truiden zijn op het ogenblik 40 mensen als asielzoeker ingeschreven, in overeenstemming met de minimumnormen die door minister Smet werden opgelegd. Daarnaast verblijven er echter nog 1 500 migranten. Zij zijn weliswaar niet ingeschreven, maar het belangrijkste is, dat men op de hoogte is van de verblijfplaats van deze personen.

De woonproblematiek in Sint-Truiden is des te schrijnender in de winter. Het gaat echter niet alleen om de Sikhs. In de buurt van Sint-Truiden wonen ook Roemeense gezinnen in woonwagens in pijnlijke omstandigheden. De aanwezigheid van Sikhs heeft soms te maken met een georganiseerde mensenhandel, terwijl de Roemenen als individuen naar ons land zijn gekomen, wat hun toestand nog moeilijker maakt.

De problemen van de Sikhs springen thans meer in oog omdat er vijf woningen moesten worden gesloten, waardoor bleek dat er 115 Sikhs op straat kwamen. Het is daarom begrijpelijk dat er in het huidige straatbeeld van Sint-Truiden meer migranten voorkomen, wat het gevoel van angst bij de bevolking in de hand werkt.

Niemand kan loochenen dat er in Sint-Truiden sprake is van huisjesmelkerij. De situatie van de vreemdelingen wordt uitgebuit om er zelf iets aan te verdienen. Daarom moeten we de eerste steen naar de eigen landgenoten werpen.

Het is positief dat het gemeentereglement in Sint-Truiden vrij soepel wordt toegepast terwijl er toch controle mogelijk is. Om de tien dagen stuurt de burgemeester controleurs naar de huizen waar Sikhs wonen om na te gaan hoe de toestand evolueert. Dit neemt niet weg dat 115 mensen dringend opvang nodig hebben. Reeds in september stelde minister Delcroix een leegstaand deel van de kazerne van de Saffraanberg ter beschikking.

Beslissen over de huisvesting van de Sikhs is niet gemakkelijk voor de plaatselijke beleidsvoerders. Voor een buitenstaander is het eenvoudig om alle verantwoordelijkheid op de burgemeester af te wentelen. In de praktijk kan de burgemeester wel een huis afkeuren, maar moet hij, volgens de letter van de wet, niet voor andere opvang zorgen. Wij hebben dit jaar nog een nieuwe wet goedgekeurd, het urgentieprogramma voor een solidaire samenleving, waarin wordt bepaald dat iemand die woningproblemen heeft, bij de voorzitter van het OCMW een aanvraag kan indienen. Deze is dan verplicht voor opvang te zorgen. De bal moet dus wel de juiste mensen worden toegespeeld.

De kazerne van Saffraanberg ter beschikking stellen zou een precedent zijn voor heel België. Het Rode Kruis heeft wel een aantal centra, maar deze zijn enkel bedoeld voor mensen die pas in België zijn aangekomen. De Sikhs en de Roemenen in Sint-Truiden zijn mensen die in België hebben gewerkt en voor een eigen woning hebben gekozen. In theorie kunnen zij dus geen beroep doen op de voorzieningen van het Rode Kruis.

Indien alle partners op een gelijke golflengte kunnen komen — en ik geloof dat dit niet meer veraf is — is het belangrijk dat de federale overheid hun project ten volle steunt en ik weet dat daarbij meer ministers betrokken zijn dan enkel de minister van Binnenlandse Zaken.

Allereerst moet er een ander samenwerkingsakkoord worden gesloten dan het akkoord dat nu met het Rode Kruis bestaat, vermits het om een andere doelgroep gaat.

Ten tweede moet er iets gebeuren op het gebied van de financiële omkadering, want precies dat veroorzaakt in Sint-Truiden zoveel onrust. Indien de federale overheid het plaatselijk bestuur de garantie kan geven dat heel deze operatie financieel voor hen een nuloperatie zal zijn, dan zal het bestuur wel bereid zijn het plan te aanvaarden, ook al zullen de mensen uit de buurt er zeker geen voorstander van zijn. Belangrijk is dat de problemen nu worden opgelost.

Belangrijk is ook te weten dat Saffraanberg slechts een tijdelijke oplossing is, want deze week hebben we nog in de krant kunnen lezen dat minister Delcroix een onderzoek laat doen naar de toekomstmogelijkheden van deze kazerne. Saffraanberg zal dus maar een tijdelijke oplossing bieden voor zes maanden. Saffraanberg zal niet alleen voor financiële, maar ook voor andere opvang zorgen. Het lijkt me belangrijk dat de druk op het plaatselijk bestuur gedeeltelijk wordt weggenomen door de federale overheid en dat dit op een menselijke manier gebeurt, een manier waar iedereen het over eens kan zijn.

Ik ben ook blij te merken dat de samenwerking tussen de mensen van Sint-Truiden en de ministeries van Binnenlandse Zaken, Tewerkstelling en Arbeid en Volksgezondheid en het Centrum voor gelijke kansen en racismebestrijding zo positief is. Ik hoop dat de minister van Binnenlandse Zaken ons kan garan-

deren dat dit alles tot de best mogelijke oplossing zal leiden, zodat de problemen volgend seizoen grotendeels kunnen worden vermeden, want daar gaat het toch om. (*Applaus.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan minister Tobback.

De heer Tobback, minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken. — Mijnheer de Voorzitter, zoals de heer Ulburghs heeft gezegd, is het probleem van de huisvesting, tenminste voorlopig, opgelost dank zij de samenwerking met de minister van Landsverdediging.

Wat de omstandigheden van huisvesting betreft, is de burgemeester bevoegd om maatregelen te nemen, ofwel in uitvoering van een gemeentelijk reglement, ofwel op grond van de algemene politieopdracht vervat in artikel 135, § 2, van de nieuwe gemeentewet. Zo kan hij bevelen een woning te slopen of te sluiten, bijvoorbeeld wegens bouwvalligheid of gevaar voor de openbare gezondheid.

De minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken heeft ter zake geen bevoegdheid, ook geen bevoegdheid van toezicht, net zomin hij enige bevoegdheid heeft inzake het onthaal of de opvang van vluchtelingen of asielzoekers in het algemeen. Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft echter ook reeds aangestipt dat er op dit gebied een goede samenwerking bestaat met de minister van Volksgezondheid, mevrouw De Galan.

De minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken kan, althans voorlopig, niet met een algemene regel de inschrijving van asielzoekers aan gemeenten opleggen of de weigering tot inschrijving sanctioneren.

Een weigering tot inschrijving moet geval per geval worden onderzocht. In geval van weigering van inschrijving in het vreemdelingenregister kan een asielzoeker een gerechtelijke of een administratieve procedure volgen om de inschrijving te bekomen.

Naast een procedure voor de rechtbank, eventueel in kort geding, bestaat er immers een administratieve procedure, bepaald in artikel 8 van de wet van 18 juli 1991, betreffende de bevolkingsregisters en de identiteitskaarten. Conform dit artikel bepaalt de minister tot wiens bevoegdheid Binnenlandse Zaken behoort, bij moeilijkheden of betwistingen aangaande het hoofdverblijf, de plaats ervan. Zo nodig kunnen één of meerdere commissarissen worden gelast zich ter plaatse te begeven, ten einde maatregelen te nemen, die nodig zijn voor de uitvoering van de beslissingen aangaande het bepalen van het hoofdverblijf.

Daarmee heb ik aangetoond dat deze procedure geschikt is om af en toe beslissingen te beslechten in verband met weekendverblijven, maar zeker niet geschikt is om asielzoekers massaal te weigeren. Deze procedure is immers volkomen onaangepast voor dit doel.

Wanneer een burgemeester zich voor de zoveelste maal zou laten veroordelen en zich een commissaris laat sturen omdat hij wederrechtelijk weigert asielzoekers in te schrijven, kan in toepassing van de gemeentewet een sanctie-procedure worden ingeleid.

De overheid heeft gedurende jaren blijk gegeven van gebrek aan organisatie. Het is dan ook zinloos nu elkaar de fout in de schoenen te schuiven of elkaar te sanctioneren. Dit zal toch niet veel veranderen aan de toestand. Integendeel, het zou de betrokken burgemeesters populairder maken.

Bovendien moet ermee rekening worden gehouden dat slechts een beperkte categorie van asielzoekers in het vreemdelingenregister kan worden ingeschreven. Conform artikel 74 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt een asielzoeker na het indienen van zijn asielaanvraag in het vreemdelingenregister ingeschreven. Wordt die asielaanvraag afgewezen, bij toepassing van artikel 52 van de wet van 15 december 1980, aangaande de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen — de aanvraag wordt als onontvankelijk afgewezen — dan kan de asielzoeker niet langer meer in het vreemdelingenregister ingeschreven blijven. Na het indienen van een dringend beroep tegen die beslissing blijft hij nog langer gerechtigd om in het rijk te verblijven, maar de inschrijving in het vreemdelingenregister

wordt afgevoerd. Een herinschrijving is opnieuw mogelijk na aanvaarding van het dringende beroep, zie artikel 113^{quater}, paragraaf 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Vele asielzoekers kunnen dus moeilijk een inschrijving in het vreemdelingenregister afdwingen omdat de wet niet voorziet in die inschrijving. In heel wat gevallen is het dus onmogelijk om een inschrijving in het vreemdelingenregister op te leggen. Het is zelfs niet afdwingbaar indien men de omslachtige procedure moet volgen die ik zojuist heb vermeld.

Dit probleem evenals de weigering van een aantal gemeenten om nog asielzoekers in te schrijven, tonen aan dat er een algemene maatregel nodig is. Die algemene maatregel heb ik genomen en ik reken op de medewerking van het Parlement voor de snelle uitvoering ervan. De Ministerraad van 28 juli 1993 heeft het ontwerp van wet tot oprichting van het wachtregister goedgekeurd. Naast het geïnformatiseerde bevolkingsregister en het geïnformatiseerde vreemdelingenregister zal er ook een centraal en geïnformatiseerd wachtregister voor asielzoekers komen. Dit register hebben wij nodig om de verdeling van de asielzoekers over de gemeenten, een maatregel uit de gewijzigde vreemdelingenwet, te kunnen uitvoeren. Ik heb het zogenaamde spreidingsplan immers altijd verweten irrealistisch, oncontroleerbaar en bijgevolg onafdwingbaar te zijn.

Op 10 november heeft de Raad van State advies over het wetsontwerp uitgebracht. Het ontwerp is aangepast aan de opmerkingen van de Raad van State en zal eerstdaags bij het Parlement worden ingediend. Ik reken erop dat het snel zal worden goedgekeurd. Ik ben zelfs op Kerstavond en Nieuwjaarsnacht te uwer beschikking!

In het wachtregister zullen alle asielzoekers worden ingeschreven. De inschrijving zal dus voortaan gebeuren door een federale dienst en niet meer door de gemeenten. Ik heb de betrokken diensten reeds georganiseerd en op 15 november opdracht gegeven om de informatica aan te passen. Indien het Parlement het ontwerp tot wet maakt, hoop ik het ten laatste tegen 1 april 1994 te kunnen toepassen. Dan zullen wij een heel eind verder staan in de werkelijke controle op de inschrijvingen.

De Raad van State heeft ons er evenwel opmerkzaam op gemaakt dat de wetgever weliswaar de inschrijving kan opleggen, maar niet het verblijf. Men kan niet iemand verplichten de hele tijd te verblijven op de plaats waar men hem verplicht zich in te schrijven. Dat is een belangrijke nuance. Wanneer men bij koninklijk besluit, bijvoorbeeld, decreteert, dat asielzoekers in West-Vlaanderen worden ingeschreven, betekent dit evenwel niet dat die asielzoekers niet meer in Sint-Truiden kunnen zijn. Dat verbieden zou ingaan tegen onze Grondwet en de rondrechten die eruit voortvloeien.

Ik wil een paar bedenkingen van mevrouw Van Cleuvenbergen niet onbeantwoord laten. Het is ook mijn mening dat, hoe minder wij over deze problematiek spreken hoe beter wij ze onder controle kunnen houden.

Ik zou mij ook graag iedere dag bezig houden met het oplossen van individuele gevallen. Er zijn echter duizenden individuele gevallen. Elke dag krijg ik zeker vijftig brieven waarin mij een zeer dringende oplossing wordt gevraagd voor een individueel geval. Parlementsleden keuren wetten goed, maar wanneer zij een individueel geval in het wit van de ogen zien, vinden zij dat er een uitzondering op de wet nodig is. Dan plots hebben de commissaris-generaal, de vast beroepscommissie en de Raad van State ongelijk.

Het is misschien een ondankbare en onpopulaire rol, maar al kan ik begrijpen dat men pleit voor een individueel geval, men moet goed weten dat ik aan die druk niet zal toegeven. Het is de enige manier om tot een beheersbare situatie en tot een oplossing te komen.

Mevrouw Van Cleuvenbergen, ik raad u aan om niet te veralgemenen. U mag mij ook niet vragen borg te staan voor de goede afloop van een aantal zaken want het hangt af van wat er ter plaatse gebeurt en daaraan heb ik niet onmiddellijk iets te zeggen. U hebt het probleem goed gesitueerd. Wanneer Sint-Truiden, zoals ik ter plaatse heb vastgesteld, 43 personen als asielzoeker inschrijft, ben ik niet geacht te weten dat er ook nog 1 500 asielzoekers op afzonderlijke fiches werden genoteerd. De

dag dat er in Sint-Truiden moeilijkheden rijzen, moet men mij niet komen vragen hoe het komt dat er in Brussel nog niets werd gedaan. Volgens hen en voor ons zijn er slechts 43 aanvragen. Dat is het probleem zowel inzake kosten, huisvesting als veiligheid onder het tapijt vegen. Zulke werkwijze moet tot slechte resultaten leiden. Ik kan daarvoor geen enkel begrip opbrengen.

Ik ben ook niet bereid, mevrouw, om te beamen dat « Belgen nu eenmaal zó zijn » dat zij een matras voor x-maal duizend frank verhuren aan een Sikh. Belgen zijn zó niet. Indien zij dat wel zijn, dan ben ik beschaamd Belg te zijn. Het gaat hier om zuivere exploitatie van ellende, zoals het ook pure exploitatie is om mensen als dieren in een boomgaard te zetten en ze te laten werken voor 80 frank per dag, waarvan dan nog wordt afgehouden voor hun voeding. De overheid nadien zeggen dat men die arbeiders niet meer nodig heeft en dat ze maar moeten vertrekken, is ook een houding die wij niet genoeg aan de kaak kunnen stellen. Wanneer dat de mentaliteit van de Belg is, dan wil ik geen Belg zijn!

Mevrouw, mag ik u de raad geven voorzichtig te zijn met uw conclusies? Ik wil ook voorzichtig zijn, want ik ken de individuele gevallen in die streek niet. Ik kan u wel met overtuiging en kennis van zaken zeggen dat Roemenië het land is van waaruit de meest georganiseerde filières en mensenhandel vertrekken. Roemenen worden tegen betaling via Polen, met allerlei trucs op de meest schandelijke manier België binnengesmokkeld waarna zij ofwel zelf anderen gaan exploiteren ofwel worden geëxploiteerd. Bijgevolg beweren dat de Sikhs het slachtoffer zijn van exploitatie en georganiseerde filières en voorhouden dat de Roemenen individuele gevallen zijn, is onjuist. Om die problematiek te onderzoeken en een beter zicht op de situatie te krijgen werd er trouwens bij de rijkswacht een speciale cel opgericht.

Wees dus voorzichtig met individuele gevallen. Onlangs werd er in een van de Belgische havens iemand uit een container gehaald die in 1988, nog onder het regime van Ceausescu, in België het statuut van politiek vluchteling heeft aangevraagd en bekomen. Die persoon verbleef dus rechtmatig in het land. In 1988 vroeg hij de Belgische nationaliteit aan en hij werd genaturaliseerd. Toch kruipt hij, op gevaar af van zijn leven, in een scheepscontainer om in Canada te geraken. Begrijpe wie begrijpe kan. Ik begrijp het alleszins niet. Mensen hebben soms motieven die wij moeilijk kunnen begrijpen.

Ik geef nog een ander voorbeeld. Dank zij het vingerafdruksysteem ontdekken wij dat een student met een Brits paspoort, die dus volkomen wettelijk in ons land verblijft, zich onder twee valse identiteiten bij twee OCMW's meldt om er steun te ontvangen. Dit geval kan ik al beter begrijpen, al kan ik het daarom niet goedkeuren.

Ik geef deze twee voorbeelden maar om u te waarschuwen voor veralgemeningen. Er bestaat nu eenmaal geen algemene gedragsregel voor alle Sikhs, voor alle Roemenen enzovoort.

Laten wij proberen het probleem van de politieke vluchtelingen onder controle te krijgen met alle instrumenten waarover wij beschikken. Het is nu anderhalf jaar dat ik daarmee bezig ben en voor het eerst durf ik te zeggen dat ik de indruk heb dat het lukt. Om echt te slagen is het wel nodig dat ook de wetgever zich boven de individuele gevallen plaatst. Wat niet wil zeggen dat ik geen begrip heb voor de individuele gevallen en ook voor de actiecomités die zich inzetten om het lot van die mensen te verbeteren en middelen zoeken om de schrijnende menselijke miserie aan te pakken. Ik breng overigens graag hulde aan de inzet van die comités.

Het is echter onze plicht ervoor te zorgen dat er in dit land, dank zij de wetgeving en dank zij een goedwerkende administratie, oplossingen komen voor menselijke problemen. (Applaus.)

De Voorzitter. — Het woord is aan de interpellant.

De heer Ulburghs (Agalev). — Mijnheer de Voorzitter, sta mij toe de minister nog een paar vragen te stellen.

Mijnheer de minister, zal de situatie van de asielzoekers verbeteren met de invoering van de wachtregisters die u vermeldde?

Heeft de « populaire » minister van Binnenlandse Zaken contact opgenomen met de « populaire » burgemeester van Sint-Truiden, de heer Cleeren? Als ik de minister goed heb begrepen is hij de situatie ter plaatse gaan verkennen. Wat heeft dat opgeleverd?

Mijnheer de minister, worden de schrijnende individuele gevallen wel voldoende onderzocht? Uit contacten met kandidaat-vluchtelingen die bij mij thuis over de vloer kwamen, heb ik kunnen afleiden dat er in de dossiers van deze personen heel wat gegevens ontbraken en ik heb dat dan ook gemeld. Zou voor sommige individuele gevallen het onderzoek van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen niet degelijker moeten gebeuren?

De Voorzitter. — Het woord is aan minister Tobback.

De heer Tobback, minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken. — Mijnheer de Voorzitter, ik begin met de laatste vraag van de heer Ulburghs.

Ofwel geven wij vertrouwen aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en aan de Vaste Beroepscommissie en haar medewerkers — beide instellingen zijn volkomen onafhankelijk van de Regering, de administratie en de minister — ofwel stellen wij als Regering een eigen onderzoek in en gaan wij ervan uit dat wij beter gewapend zijn dan de commissaris-generaal en de Vaste Beroepscommissie. Als wetgever kunnen wij toch moeilijk de beslissingen negeren van de instellingen die wij zelf hebben opgericht. Dat zou nogal contradictorisch zijn. Op die manier wordt er zelfs geen voetbal gespeeld: als niemand aanvaardt dat de scheidsrechter mag beslissen, dan kunt ge best niet beginnen aan de match.

In mijn ambtstermijn van vijf en een half jaar heb ik al eens ongelijk gekregen van de Raad van State en dan moet ook ik mij daarbij neerleggen. Dat is de enige manier om ons democratisch systeem te laten werken. Een beroep of een beslissing alleen aanvaarden als het ons gelijk bevestigt, is in een democratie uiteraard ondenkbaar.

Het verheugt mij dat men de invoering van een wachtregister een goede maatregel vindt. Het instellen van zo'n register kan natuurlijk slechts op iets langere termijn resultaten opleveren, maar het is een absoluut noodzakelijk instrument om de toestand onder controle te krijgen. Daardoor kunnen wij zaken sneller afhandelen, krijgen wij meer tijd om ons bezig te houden met individuele gevallen en kunnen wij de gaten in het systeem uiteindelijk dichten.

Ik heb de heer Cleeren inderdaad persoonlijk ontmoet, samen met het schepencollege, zijn secretaris en zijn hoofdcommissaris. Ik heb in Sint-Truiden ook de 1 500 fiches opgevraagd die men er in een aparte fichesbak had gestopt. Mijn departement is die op het ogenblik volop aan het onderzoeken. Wij hebben daarin gevallen ontdekt die wij reeds maanden convocer, maar die nooit opdagen, waarvan wij het spoor volledig kwijt waren, waarover wij geen enkele controle meer hadden en van wie wij het dossier niet meer konden behandelen. Wij hebben dan ook geleerd dat een gemeente met een parallelle administratie zoals in Sint-Truiden dat allemaal blokkeert.

Of ik zo populair ben als de heer Cleeren weet ik niet, mijnheer Ulburghs, maar het interesseert mij helemaal niet om populair te worden op de manier zoals hij dat doet.

De Voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

INTERPELLATIE VAN DE HEER DIERICKX TOT DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN OVER «DE BESLUITVORMING INZAKE BUITENLANDSE EN EUROPESE POLITIEK EN INZAKE BUITENLANDSE HANDEL»

INTERPELLATION DE M. DIERICKX AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DES AFFAIRES ETRANGERES SUR «LA PRISE DE DECISION EN MATIERE DE POLITIQUE ETRANGERE ET EUROPEENNE ET EN MATIERE DE COMMERCE EXTERIEUR»

De Voorzitter. — Aan de orde is de interpellatie van de heer Dierickx tot de Vice-Eerste minister en minister van Buitenlandse Zaken over «de besluitvorming inzake buitenlandse en Europese politiek en inzake buitenlandse handel».

Het woord is aan de interpellant.

De heer Dierickx (Agalev). — Mijnheer de Voorzitter, men kan zeggen dat de beslissingen getroffen in het kader van de staats-hervorming in verband met het verdragsrecht en de regionalisering van de buitenlandse handel wellicht de beslissingen zijn die het meest voldoening hebben gegeven aan de nationalistisch denkende krachten in ons land. Ik durf zelfs zeggen dat zij kunnen worden beschouwd als de grootste overwinning van het nationalistische en regionalistische denken.

Wat in ons continent gebeurt, moet ons tot nadenken stemmen. Ik spreek dan niet over daden en uitlatingen van extreem rechtse krachten, maar van wat wordt gezegd door eerbiedwaardige politici zoals bijvoorbeeld in Duitsland recentelijk door een Edmund Stoiber en zelfs door oud Kanselier Helmut Schmidt. Wij moeten in Europa stilaan weten hoever wij mogen gaan om niet te ver te gaan als we nog iets over hebben voor de transnationale solidariteit en zelfs voor de embryonale bovennationale Europese democratie. Ik wil niet spreken over wat er gebeurt in Italië of wat er in Frankrijk aan de gang is. Het troost mij wel dat er in het Vlaamse land een aantal publicisten opstaan die over de problematiek van het collectieve nationale egoïsme grondig en interessant studiewerk verrichten. Dat is voor Vlaanderen, en misschien ook voor Wallonië, hoopgevend. Het gaat namelijk over Mon Detrez, journalist, Jan Blommaert, assistent aan de universiteit, en Frans De Wachter, professor aan de Universiteit van Leuven. Deze laatste maakt op een intelligente wijze een onderscheid tussen het agressieve en het zachte nationalisme. Hij beweert dat het «soft» nationalisme het gevaarlijkst is. Wij hebben immers geleerd ons te verweren tegen het agressieve nationalisme, zegt hij, maar de andere soort is veel gevaarlijker en is volgens hem terug te vinden tot in de parochieblaadjes.

Ik keer dan terug tot het thema van mijn interpellatie. Hoe worden op dit ogenblik de beslissingen in verband met de buitenlandse politiek, de Europese politiek en de buitenlandse handel voorbereid? Welke zijn de bevoegdheden van de Interministeriële Conferentie voor buitenlandse zaken en buitenlandse handel? Wat gebeurt er als de Gewesten en Gemeenschappen het niet eens worden inzake de in te nemen standpunten in Europese Minister-raden en andere internationale organisaties? Is het nog steeds zo dat wanneer een Gewest of Gemeenschap «niet» zegt de vertegenwoordiger van België verplicht is zich bij de stemming in het supranationaal orgaan te onthouden? Brengt dit volgens u geen problemen mee inzake democratie? Immers, wanneer de interministeriële conferentie in een geheime vergadering beslist hoe er moet worden gestemd, wordt het moeilijk voor het nationale of de regionale parlementen om nog controle uit te oefenen. Zullen ministers zich bij de verklaring van het stemgedrag niet verschuilen achter het argument dat ze niet anders konden handelen omdat er in de interministeriële conferentie onenigheid bestond? Wordt de directe parlementaire democratie hiermee niet buiten spel gesteld?

Andere vraag: hoe verloopt de regionalisering van de buitenlandse handel? In hoeveel gevallen worden de handelsattachés en hun medewerkers door de Gewesten ondergebracht in Belgische ambassades of diplomatieke posten?

In welke landen worden door de Gewesten — buiten de Belgisch-federale — nieuwe diplomatieke posten opgericht? Is dit onder meer niet het geval in Wenen, waar de Waalse Regering voor het onderbrengen van haar handelsattaché vrede neemt met een kantoorruimte in de Belgische ambassade, terwijl de Vlaamse Regering overgaat tot de aankoop en inrichting van een nieuw gebouw, «een Vlaams huis»?

Heeft de Regering reeds een idee van de kostprijs van de regionalisering van de buitenlandse handel en van de rendabiliteit ervan op korte en lange termijn?

Hoe staat het met de samenwerkingsakkoorden vastgelegd in onze nieuwe Grondwet, tussen de federale Staat en de Gewesten, waarin zou worden bepaald dat handelsattachés aangesteld door één Gewest ook de belangen van een ander Gewest kunnen waarnemen? Ten overstaan van welke democratische en andere instanties zijn de handelsattachés dan verantwoording verschuldigd? Tot wie moet een Vlaams parlamentslid zich richten wanneer hij meent dat de Vlaamse belangen niet voldoende

worden behartigd door een Brusselse of een Waalse handelsattaché? Vroeger mochten de handelsattachés in principe niet in direct contact treden met bedrijven en firma's. Zij waren verplicht hun rapporten over te zenden aan de Belgische Dienst voor buitenlandse handel, die deze rapporten doorstuurde naar de bedrijven. Naar het schijnt is hierin verandering gekomen. Ik had graag vernomen wat de huidige procedure is.

Wat gebeurt er nu wanneer een Franstalige attaché aangesteld door de Waalse Executieve en verantwoordelijk ten overstaan van de Waalse minister van Buitenlandse Handel, de belangen behartigt van een firma uit Vlaanderen? In welke taal moet hij zijn rapport opstellen en aan wie moet hij het richten: aan de Vlaamse Dienst voor buitenlandse handel, in het Nederlands of in het Frans? Of moet hij zijn rapport eerst sturen naar de Waalse Dienst voor buitenlandse handel, die het al dan niet vertaalt en vervolgens doorstuurt naar de Vlaamse Dienst voor buitenlandse handel?

Zonder al te cynisch te zijn, kan men zeggen dat wij op een bijna geniale manier conflictstof in de besluitvorming hebben ingebouwd en geprogrammeerd. Dat kan toch niet de bedoeling zijn geweest.

Ik heb mij meermaals gemengd in de discussie over het systeem van samenwerkingsakkoorden in een federale Staat. Dit thema is bijzonder interessant. Wij Belgen, zijn op dat vlak trouwens baanbrekers. Door welke parlementaire vergadering zullen genoemde samenwerkingsakkoorden worden besproken en goedgekeurd? Zal dit gebeuren door het nationale Parlement of ook door de gewestelijke Parlementen? Zal dit nog gebeuren vóór 1 juni 1994? Is voor de goedkeuring van de samenwerkingsakkoorden eigenlijk wel een parlementaire goedkeuring nodig of worden deze samenwerkingsakkoorden alleen maar ter kennis gebracht van de parlementaire vergaderingen?

Mijnheer de minister, u weet dat er vele vragen rijzen omtrent de splitsing van de Dienst voor buitenlandse handel. Wij groenen, die hebben meegewerkt aan het tot stand komen van de staats-hervorming, waren realistisch genoeg om te weten dat wij toegevingen moesten doen. Hadden wij onze toestemming niet gegeven om de buitenlandse handel te regionaliseren, ook al geeft dit complicaties, dan was men misschien nog veel verder gegaan in de richting van een splitsing van de sociale zekerheid en dat, mijnheer de minister, is iets wat de groenen van Ecolo en Agalev in geen geval willen en ook in de toekomst niet zullen willen.

De Voorzitter. — Het woord is aan minister Urbain, die antwoordt namens Vice-Eerste minister Claes.

De heer Urbain, minister van Buitenlandse Handel, en minister van Europese Zaken, toegevoegd aan de minister van Buitenlandse Zaken. — Mijnheer de Voorzitter, de besluitvorming inzake buitenlandse en Europese politiek en inzake buitenlandse handel gebeurt op ministerieel niveau, met inachtneming van de in de wet van 5 mei 1993 betreffende de internationale betrekkingen van de Gemeenschappen en de Gewesten opgenomen overlegprocedures en in het kader van de door het overlegcomité opgerichte Interministeriële Conferentie voor het buitenlands beleid, of eventueel van het overlegcomité zelf.

De Interministeriële Conferentie voor het buitenlands beleid wordt voorgezeten door de federale minister van Buitenlandse Zaken. De federale ministers van Buitenlandse Handel en Europese Zaken en van Ontwikkelingssamenwerking, de minister-presidenten van de Vlaamse Regering, van de Regering van het Waalse Gewest, en van de Duitstalige Gemeenschap, de minister belast met de Externe Betrekkingen van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en de minister van de Regering van de Franse Gemeenschap, belast met de Internationale Betrekkingen maken er eveneens deel van uit.

In deze interministeriële conferentie informeert de Regering de Gemeenschaps- en Gewestregeringen geregeld over het buitenlands beleid, hetzij uit eigen beweging, hetzij op verzoek van een Executieve.

De interministeriële conferentie heeft geen beslissingsmacht, maar is het instrument bij uitstek voor een soepel, permanent en efficiënt overleg tussen de betrokken overheden met eerbiediging

van de autonomie van elk van hen. Zij is eveneens het forum voor de uitwerking van de samenwerkingsakkoorden waarvan sprake is in artikel 92bis van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen en voor de diverse samenwerkingsprocedures die in de bijzondere wetten zijn opgenomen.

In geval van blijvend gebrek aan overeenstemming bestaan er ad hoc overleg- of spoedprocedures voor vergaderingen betreffende de EU-Raden of instellingen van andere internationale organisaties, ad hoc werkgroepen en in het raam van de interministeriële conferentie Buitenlands Beleid.

Ingeval van aanhoudend gebrek aan overeenkomst bestaat eveneens de mogelijkheid de zaak voor te leggen aan een hogere instantie, namelijk het overlegcomité zelf.

De regionalisering van de buitenlandse handel verloopt vlot en zal normalerwijze een voldongen feit zijn op 1 januari 1994. Een in Ministerraad overlegd ontwerp van koninklijk besluit tot vaststelling van de wijze waarop de handelsattachés en -prospectors van het ministerie van Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking — Buitendiensten, overgaan naar de Gewestregeringen, is in voorbereiding. Het werd aan de Ministerraad van 8 november jongstleden voorgelegd.

Na syndicaal overleg en na dringend advies van de Raad van State, zal dit ontwerp van koninklijk besluit ter ondertekening aan het Staatshoofd worden voorgelegd. Terzelfder tijd wordt over samenwerkingsakkoorden onderhandeld, enerzijds tussen de Gewesten onderling, en anderzijds tussen de federale Staat en de Gewesten. Zo wordt er een akkoord tussen de Gewesten onderling afgerond, waarbij wordt bepaald dat de handelsattachés van het ene Gewest de belangen kunnen behartigen van een ander Gewest, in landen waar niet elk Gewest over een handelsattaché beschikt. Bovendien worden eerstdaags de onderhandelingen aangevat over een samenwerkingsakkoord tussen de federale Staat en de Gewesten, over de aanwezigheid van de handelsattachés in de diplomatieke en consulaire posten.

Tot nu toe werden enkel te Barcelona en San Francisco regionale handelsattachés ondergebracht buiten de gebouwen van de diplomatieke of consulaire post waarvan zij afhangen.

De Gewesten hebben niet de bevoegdheid diplomatieke posten op te richten. Dit komt enkel te federale Staat toe. Indien het Vlaams Gewest overgaat tot de aankoop van een gebouw te Wenen, kan dit slechts een diplomatiek statuut hebben voor zover het afhangt van de Belgische ambassade, dit in toepassing van het Verdrag van Wenen van 1961 inzake diplomatiek verkeer.

Aangezien de regionalisering van kracht wordt op 1 januari 1994 is de kostprijs ervan op het ogenblik moeilijk te becijferen. Voor mijn departement zijn de kosten beperkt, aangezien de handelsattachés door de Gewesten worden overgenomen in de post waar zij zich bevinden.

Anderzijds is het mij niet bekend over welke budgetten de Gewesten zullen beschikken voor hun handelspromotie.

De rendabiliteit van de regionalisering op korte en lange termijn zal afhangen van het beleid dat door de Gewesten zal worden gevoerd. Het bedrijfsleven en de gewestelijke diensten voor exportbevordering zullen hierover te gepasten tijde dienen te worden ondervraagd.

Wat de samenwerkingsakkoorden betreft, wordt verwezen naar wat eerder onder punt 4 werd gezegd.

Tot en met 31 december 1993, daags voor de datum waarop de regionalisering van de handelsattachés van kracht wordt, blijven de handelsattachés, die nog federaal zijn, verantwoording verschuldigd aan de federale minister, bevoegd voor de Buitenlandse Handel, die politiek verantwoordelijk is ten aanzien van het nationale Parlement. Vanaf 1 januari 1994 echter zal het Vlaamse parlements lid zich moeten richten tot de Vlaamse minister bevoegd voor de Buitenlandse Handel, en verantwoordelijk ten aanzien van de Vlaamse Raad, onder meer indien hij wil nagaan of de in het intergewestelijk samenwerkingsakkoord aangegeven verplichtingen zijn nagekomen.

De bijzondere wet van 16 juli 1993 tot vervollediging van de federale staatsstructuur heeft artikel 92bis, paragraaf 1, tweede lid, als volgt gewijzigd: «Over de samenwerkingsakkoorden wordt onderhandeld en zij worden gesloten door de bevoegde

overheid. De akkoorden die betrekking hebben op de aangelegenheden die bij decreet worden geregeld, alsmede de akkoorden die de Gemeenschap of het Gewest zouden kunnen bezwaren of Belgen persoonlijk zouden kunnen binden, hebben eerst gevolg nadat zij instemming hebben verkregen bij decreet. De akkoorden die betrekking hebben op de aangelegenheden die bij wet worden geregeld, alsmede de akkoorden die de Staat zouden kunnen bezwaren, of Belgen persoonlijk zouden kunnen binden, hebben eerst gevolg nadat zij instemming hebben gekregen bij wet.»

Er zal dus eerst moeten worden nagegaan of de samenwerkingsakkoorden betrekking hebben op aangelegenheden die bij wet of decreet moeten worden geregeld, of kunnen worden beschouwd als akkoorden die de Staat, de Gemeenschap of het Gewest zouden kunnen bezwaren, of de Belgen persoonlijk zouden kunnen binden.

Op de bijkomende vraag over de taal van de handelsattachés kan ik het volgende antwoorden. Er is bijvoorbeeld geen probleem voor de Nederlandstalige attachés in de betrekkingen met de Vlaamse Dienst voor buitenlandse handel of met de gewestminister, verantwoordelijk voor de Buitenlandse Handel. Er kan wel een probleem rijzen, wanneer de attaché gedurende 25 pct. van de tijd die hij aan de andere regio moet wijden, betrekkingen onderhoudt met de AWE of een Waalse firma. In het verleden had men dit probleem niet, maar van 1 januari 1994 af, kunnen wij ermee worden geconfronteerd. De Gewesten zullen hierover overleg moeten plegen.

De Voorzitter. — Het woord is aan de interpellant.

De heer Dierickx (Agalev). — Mijnheer de Voorzitter, ik dank de minister voor het interessante antwoord, waaruit wij veel kunnen leren.

Uit wat hij zegt over de besluitvorming in de interministeriële conferentie, kunnen wij afleiden dat het Parlement overbodig geworden is. In die conferentie worden de zaken toegelicht en besproken. Wanneer er een akkoord bereikt wordt, heeft men het Parlement niet nodig en wanneer er geen akkoord bereikt wordt, heeft men het Parlement nog veel minder nodig. Ik vraag mij af hoe wij nog een minister kunnen interpelleren, wanneer hij steeds kan verwijzen naar de interministeriële conferentie. Wij moeten niet meer klagen over het democratisch deficit in de Europese besluitvorming, wanneer wij het in ons eigen land hebben geïnstitutionaliseerd.

Mijnheer de minister, u hebt zeer duidelijk het probleem geschetst met betrekking tot de samenwerkingsakkoorden en de goedkeuring ervan door de Gewestraden of het nationale Parlement. Ik had echter graag gehoord hoe de Regering deze zaak ziet. Hoe interpreteert de Regering de regels die u hebt voorgelezen? Moeten deze samenwerkingsakkoorden vooraf worden goedge-

keurd door een of meerdere parlementaire assemblees of niet? Het is natuurlijk nuttig deze zaak te bestuderen, maar een Regering die vóór 31 december een beslissing moet nemen, zou toch al een eigen visie moeten hebben over het al dan niet laten goedkeuren van 20 belangrijke samenwerkingsakkoorden door de verkozenen des volks.

Uw antwoord over de verantwoording door de handelsattachés laat ook niets aan duidelijkheid te wensen over. U geeft toe dat wij hier in een heel moeilijke situatie kunnen terechtkomen, niet alleen wat het gebruik der talen betreft, maar ook wat de belangenbehartiging betreft. In ons land zijn er structuren om bevoegdheidsconflicten te regelen, maar belangenconflicten worden in ons federaal systeem niet beslecht. Over dit soort van conflicten wordt alleen maar overleg gepleegd. Wij zullen dus kunst- en vliegwerk moeten aanwenden om conflictsituaties te vermijden. U weet toch hoe sommige krachten in ons land belust zijn op dergelijke conflicten, met name om ze politiek te kunnen uitbuiten.

Ook uw antwoord betreffende het taalgebruik is interessant, maar wijst eens te meer op de problemen die wij hebben geschapen, die wij waarschijnlijk niet konden vermijden, maar die wij toch duidelijk onder ogen moeten zien.

De Voorzitter. — Het woord is aan minister Urbain.

De heer Urbain, minister van Buitenlandse Handel, en minister van Europese Zaken, toegevoegd aan de minister van Buitenlandse Zaken. — Mijnheer de Voorzitter, ik kan weinig toevoegen aan wat ik hier heb gezegd. De regels waarover ik heb gesproken werden door de verschillende Regeringen goedgekeurd. De Interministeriële Conferentie voor het buitenlands beleid is slechts bevoegd voor de toepassing van die regels. Over politieke problemen kunnen daar geen beslissingen worden genomen zonder de controle van het Parlement. Er kunnen evenwel nog andere zaken aan de orde komen. Of het systeem doeltreffend zal zijn voor de export en voor onze economie zal na 1 januari 1994 moeten blijken. Ik hoop dat ook hier, zoals in andere materies, de federale loyaliteit zal spelen.

De Voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Dames en heren, onze agenda voor vanmorgen is afgewerkt.

Notre ordre du jour de ce matin est ainsi épuisé.

De Senaat vergadert opnieuw deze namiddag om 15 uur.

Le Sénat se réunira cet après-midi à 15 heures.

De vergadering is gesloten.

La séance est levée.

(De vergadering wordt gesloten om 13 uur.)

(La séance est levée à 13 heures.)